

İKİ AYLIK SOSYAL VE KÜLTÜREL DERGI

dirilis saati

tevhidi gerçekliğin ışığında...

MART - NİSAN 2018 / SAYI:38

Bir İnşa Mektebi Olarak

AİLE

editörden

dirilissaati@gmail.com

Diriliş Saati Dergisi olarak bizleri yeni bir sayıyla daha okurlarımızla buluşturan Allah'a hamd ediyoruz. Her yeni sayının yazar ve okurların zihinsel gelişimine bir katkı sunduğu inancıyla Mart-Nisan sayımızda "Bir İnşa Mektebi Olarak Aile" dosyasıyla okurlarımızın karşısına çıkıyoruz. Biliyoruz ki İslami mücadelenin başlangıç noktası evlerimizdir. Evlerimizde İslam'ı hakim kılmadan sokağımızda, ilçemizde, şehrimizde ve ülkemizde İslam'ı hakim kılamayız. Zira Allah Azze ve Celle Kur'an'ı Kerim'de "Önce en yakın akrabasını uyar" buyurmaktadır. Allah Rasulü vahye muhatap olduğunda bunu ilk olarak eşi Hz. Hatice validemize açmıştı ve Hz. Hatice validemiz Allah Rasulü'ne ilk iman edenler arasına katılmıştı. Televizyon dizileri, bilgisayar, telefon gibi teknolojik araçlar ve dahi birçok etken üzerinden toplumumuz uzun bir süredir İslami hassasiyet noktasında ciddi buhranlar yaşıyor. Müslüman ailelerin gündemleri her geçen gün modern hayatın dayattığı gündemler üzerinden şekilleniyor. Durum böyleyken aile müessesini yeniden ele alarak, yaşadığımız buhranların temeline inerek bu buhranlara bir çözüm önerisi getirmeyi amaçladık. Müslüman ailele-

rin tatil anlayışını, evlerimizde ebeveyn çocuk ilişkilerini, çocuklara ahiret eğitimi, Kur'an'ın evlerimizdeki yeri gibi konuları bu sayımızda mercek altına almaya çabaladık.

Öte yandan Kudüs köşemizde ömrünü Filistin mücadelesine adanmış, Filistin'in yolunda 26 Ekim 1995 yılında Mossad ajanları tarafından şehit edilen Şehit Fethi Şikaki'nin hayatını ele aldık.

Yine Filistin'deki mazlumların yanında yer almak için "Zulüm bizdense ben bizden değilim" şiarıyla Amerika'dan yola çıkan ve Filistinli bir ailenin evinin yıkılmasını engellemek için 16 Mart 2003 yılında İsrail buldozerlerinin karşısında canı pahasına duran Rachel Corrie'yi kapak çalışmamıza taşıdık.

Kitap tanıtımı sayfamızda da dosya konumuz olması münasebetiyle de Prof. Dr. Saffet Köse'nin "Genetiğiyle Oynanmış Kavramlar ve Aile Medeniyeti'nin Sonu" kitabını okurlarımıza tanıttık.

Yeni sayımızın okurlarımız açısından istifadeli bir sayı olmasını temenni ederek gelecek sayımızda buluşmak ümidiyle...

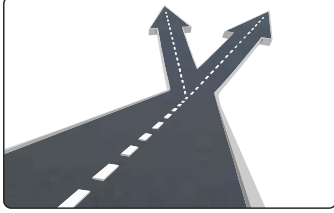
İki Aylık Sosyal ve Kültürel Dergi / Yıl: 14 Sayı: 38 MART-NİSAN 2018

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Osman Çil Yayın Kurulu : Cüneyt Özdemir - Abdülkadir Avcı - Muhammed Duman
Haberleşme Adresi : Çiraçılar Cad. No: 39 Adapazarı / Sakarya İrtibat Tel : 0554 824 96 07 E-Posta : dirilissaati@gmail.com
Tasarım : Hüseyin İskender Basım Yeri : AKADEMİ BASIN YAYIN VE MATBAACILIK

Dergimizde yayınlanan yazıların hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir.

içindekiler

GÜNDEM

BAĞIMSIZ HATLAR,
BAĞIMSIZ ZEMİNLER!

MUSA DUMAN

6

DOSYA

MÜSLÜMAN'IN TATİL ANLAYIŞI

MUSAB GÖKTAŞ

8

DOSYA

EV MÜFREDATI

MUSAB ALTUNKAYNAK

12

DOSYA

BİR NESİL NASIL KAYBEDİLİR?

SÜMEYYE AKTÜRK

17

DENEME

BİREYSEL ACİZİYETİMİZ

SÜLEYMAN AKTÜRK

22

DENEME

TEVHİDİ ANLAMAK

ZEYNEB TÜRK O.

26

DENEME

ŞEHİD

BURAK ÇAMUR

32

KUDÜS KÖŞESİ

DOKTOR VE KUDÜS

HUBEYB ÜNAL

38

TEFSİR

KULLARIMA SÖYLE

HALİME KILIÇ

45

YORUMSAL DEĞİNİLER

ENES BERAT GÜRLER

Keşmir Dayanışma Günü

5 Şubat Dünya Keşmir Dayanışma Günü bu yıl dünya genelinde geniş çaplı etkinliklerle ihya edildi. Diasporadaki Keşmirli ve Keşmir dostları tarafından organize edilen dayanışma günü programlarının Türkiye ayağı Ankara'da Pakistan Büyükelçiliği ve ESAM tarafından düzenlendi. Keşmir sorunun anlaşılmasına yönelik video gösterimleri ve konuşmaların yapıldığı program, Türkiye'de Keşmir halkının mazlumiyetini bir nebze de olsa gündeme taşımış oldu.

1947'den beri, Pakistan ile Hindistan arasında hakimiyet mücadelesine sahne olan Keşmir, özellikle 1989'den

beri Hindistan tarafından sömürgeleştirilmeye çalışılmaktadır. O tarihten bugüne kadar yaklaşık 700 bin Hint askerinin bölgede görev yaptığı bilinmektedir. İşgal sürecinde 94,000 Keşmirli sivil Hint ordusu tarafından katledilmiştir. Son aylarda Keşmir'de topyekün bir operasyon başlatmış olan Hint ordusu, kendi askerlerini silahlı direnişçi olduğundan şüphe duyulan herkesi öldürme yetkisiyle donatmıştır. Yine aynı şekilde Keşmir'deki İslami direniş hareketlerine sempati beslediğinden şüphelenilen kişiler de sorgusuz sualsiz ölüme mahkum ediliyorlar. Haftanın her günü Keşmir'in farklı mahallelerinden gelen haberlerde en

az üç beş Keşmirli gencin Hint askerler tarafından öldürüldüğünü öğreniyoruz. Herhangi bir delile ihtiyaç duyulmaksızın öldürülen Keşmirli gençler, haber bültenlerinin günlük olağan haberleri arasında bile yer bulmuyor artık.

İran'da Protestolar ve Devrim Kutlamaları

Beyaz Saray'ın özel bir algı oluşturma maksadıyla İran İslam Cumhuriyeti'nde yaşanan protesto gösterilerini çarpıtma ve yönetme girişimi başarısız oldu.

İran İslam Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 39. yılı kutlamaları, son yılların en görkemli katılım düzeyiyle gerçekleşti. 28

Aralık 2017'de yolsuzluk ve yüksek enflasyon oranlarını protesto dalgası ile baş gösteren sokak olayları, bir anda ABD-Suud-İsrail destekli gruplar tarafından ele geçirildi. Sayıları çok az da olsa dünya basınına servis edilen görüntülerde söz konusu kişilerin ve söylemlerinin genişçe yer alması, protestolara destek veren İran halkını sokaklardan çekilmeye ve Beyaz Saray'ın kurguladığı halk hareketliliği senaryosunun çökmesine vesile oldu. Ardından 11 Şubat'ta ABD'ye karşı büyük bir gövde gösterisine dönüşen İslam İnkılabı'nın yıldönümü etkinliklerindeki büyük kalabalıklar, İran halkının İslami sisteme olan inancını tazelediği yönünde güzel bir izlenim oluşturdu.

Amerikan ve İngiliz basın kuruluşlarının başını çektiği yayın organları, 28 Aralık'ta İran sokaklarında başlayan gösterilerin rejim değişikliği sloganıyla dalga dalga yayıldığını haberleştiriyordu. Bu konuyu araştırmak amacıyla Amerikan Maryland Üniversitesi, sokak olaylarına ilk başta destek veren İranlılar üzerinde bir anket çalışması yaptı.

Amerikan Conservative dergisi tarafından yayınlanan anket sonuçlarına göre İran halkının %72'si İran hükümetinin fakirlere yardım konusunda gerekli hamleleri yerine getirmediğini düşünüyor. %86'sı yakıt fiyatlarının artışından şikayet ediyor. %95'i ise gıda fiyatlarındaki artıştan ve yönetim kadrosundaki yolsuzluk olaylarından rahatsızlığını dile getiriyor. Basına yansıttığı şekliyle İran'da yargıdaki adaltsizlikten, insan hakları ihlallerinden ve İslami düzenin işleyişinden rahatsızlık duyanların oranı ise %0.3 ile %1.4 arasında değişiyor. Bu oranlar, İslam Devrimi kutlamalarında yer alan kalabalıklarla karşılaştırıldığında İran'daki protestoların asıl sebebini de gözler önüne seriyor.

Suriye'de Siyonistlerin Savaş Uçağı Düşürüldü

Suriye toprakları, İsrail ile direniş eksenindeki karşılıklı en büyük gerilime sahne oldu. 10 Şubat'ta yaşanan olaylar dizisinde Siyonist ordu Suriye'de iki ayrı askeri üssü kullanılmaz hale getirirken İsraili işgalcilere ait bir F-16 savaş jeti de düşürüldü.

İsrail'in düşürülen uçağı, "yenilmez ordu" efsanesiyle ayakta durmaya çalışan İsrail'in caydırıcılık imajına büyük oranda darbe vururken yaşanan olaylar sırasında ABD'nin Ortadoğu'daki en büyük askeri üssü olan Katar'daki el-Udeyd üssünde kırımızı alarm durumuna geçildi. Düşürülen uçağı sonrasında büyük bir savaşın başlamasından korkarak hamle yapmaktan çekinen İsrail, gerilimin azaltılması çağrısında bulundu ve Suriye hava sahasından çekildiğini ilan etti.

800 Günlük Esaret

Bugün 21 Şubat 2018... Nijerya İslami Hareketi lideri Şeyh İbrahim Zakzaki, 800 gündür zindanda. Geçtiğimiz ayın on dördünde yoğun protesto ve baskılar neticesinde şimdiye dek görüntülenmesine dahi izin verilmeyen Şeyh İbrahim Zakzaki, gazetecilerin karşısına çıkarıldı. Zulme boyun eğme niyetinde olmadığını net bir şekilde ifade eden Zakzaki, sağlık durumunun iyi olmadığını ve biran önce haksız tutukluluğunun son bulması gerektiğini ifade etti.

BAĞIMSIZ HATLAR, BAĞIMSIZ ZEMİNLER!

MUSA DUMAN

2019 seçimlerine giderken ortalık iyice toz duman oldu. 40 yıl önce yaşadığı "öze dönüş" sürecinden kopan ve yeniden muhafazakarlaştırılan İslamcı mahallede rengarenk siyasal konumlanmalar baş gösterdi.

İslamcı mahallenin muhafazakarlaştırılmasında bir dönüm noktası olan 28 Şubat ve sonrasında daha önce üç döneme ayırarak incelemiştik. Bu dönemlerden ilki; 1995-2000, ikincisi 2000-2010, üçüncüsü ise 2010 ve sonrasıydı. Kuşkusuz,

bu dönemlerin en çetrefilli olanı 2010 ve sonrası oldu. İçeride 12 Eylül referandumu ile birlikte Ak Parti'nin yükselişine, dışarıda da Arap Baharı'na denk gelen bu dönemde, daha önce az da olsa varlığı hissedilen İslamcı bütünlük bozuldu, herkesin çok hızlı ve tehlikeli bir şekilde bir o yana bir bu yana savrulduğu bir vasat oluştu.

Bu vasatta; bir kesim sağa, bir kesim sola yanaştı. Sağa yananlar "güç" ile beraber olmanın şevki ile ihaleler ve makamların

peşi sıra sürüklendiler. Buna paralel olarak da zihinsel kodlarını milliyetçi ve mezhepçi düzlemde dönüştürdüler. Sola yananlar ise 2013 Gezi Parkı olaylarına müteakiben liberal içerikli söylemlerin hakim olduğu platformlar oluşturdular.

Bu ayırım, çok ilginç ve acı evrilmelerin oluşmasına sebep oldu. Bir kesim, düne kadar en büyük iddiası olan evrensel İslami perspektifi yitirerek Türk'ün liderliğinde bir İslam dünyası kurguladı, hatta ülkülerin 70'lerdeki söylemlerinin

haklı olduğuna kadar meseleyi götürebildi. Yine, sağcılığın gereği olarak küresel planda ABD ile stratejik ortaklığı sıradanlaştırdı. Bu bağlamda yanlış, doğru bakmaksızın mevcut politikalara eleştiriyi günah addetti ve bu eleştirileri bastırmaya yönelik adımlara destek verdi.

Diğer bir kesim ise, hükümete muhalefet etmek pahasına kiminle aynı fotoğrafa düştüğüne dahi bakmadı. Öyle veya böyle söylem birlikteliği yaptığı liberal sola öykünmekten geri durmayarak birçok ahlaki ve manevi değeri hiçe saydı. Bir gün LGBT hakları ajandasına girdi, diğer bir gün ise Kürtleri sekülerleştirme/milliyetçileştirme projesi olan HDP çatısı altında Kürtlerin haklarını savunma hayalleri canlandı.

Tabii; bir de son kertede olayın "sağ"ında yer almakla birlikte, öncelikli konuları bir kenara bırakarak 7/24 hadis tartan, politik

mülahazalara girmeme kolaycılığını seçen bir zümre var ki, onların da dünya yansa umurlarında değildir.

Bu Boşluk Nereye Kadar?

Son 8 yıldır İslami camiada daha önce görülmediği ölçüde yaşanan bu yalpalama ve bunun getirisi olan fazlasıyla çeşni paradoksal çizgiler daha fazla sürdürülebilir değildir. Şu anda bu yalpalama sos verme aşamasına gelmiş olup bu süreçte sağa ve sola yamanmaların kazançlı çıkacağı bir zemine doğru gidişat yaşanmaktadır.

Tabii, bağımsız çizgisini koruyan çevrelerin sadece oturup beklemesi onları kazançlı çıkaramayacaktır. Aynı zamanda bu dönemeci iyi değerlendirerek ilkel durabilecek, çeşitli alanlarda uzmanlaşmış kadroların yetiştirilmesi ve bunun uzun vadeli bir programlamaya tabi tu-

tulması hayati öneme sahiptir.

Ortada var olan boşluk, milliyetçi ve mezhepçi paradigmalardan arı, Türkiye halkının büyük kesimini ilgilendiren Kürt/emek sorunlarına İslami perspektif ile yaklaşan bir dil ile doldurulursa, İslamcılığın halen umut kaynağı olduğu tescillenecek, böylece yeni bir imaj tazelemesi de sağlanmış olacaktır.

İslamcı/muhafazakar mahallede var olan bu boşluktan, bir nevi kafa karışıklığından istifade etmeye ve kendisine siyasi ikbal devşirmeye azmeden Gül, Arınç, Davutoğlu gibi figürlere de asla prim verilmemelidir. Bu işe siyasal arenada kafa yoranların buna hassaten dikkat etmesi, ABD ve Batı'ya bakarken at gözlüğünü çıkarmaktan dem vuran çürük kafa yapılarına yol vermemesi icap etmektedir.

Vesselam...

MÜSLÜMAN'IN TATİL ANLAYIŞI

MUSAB GÖKTAŞ

Tatil kelimesinin kökenine baktığımızda, "atâlet"ten gelir ve boşluk, hareketsizlik anlamı ifade eder. "Âtil", "muattal" kelimeleri de ondan türemiştir ve bu kelimeler hareketsiz, durgun mânâsındadır. Başka bir ifadeyle: tembel, başıboş, işsiz, çalışmayan anlamlarını taşıyan âtil sıfatı ile bu sıfatın mastarı sayabileceğimiz atâlet ismi, tatil ile aynı köke bağlıdır.

Modern dünya, insanı daimi olarak çalışmaya, sömürmeye ve kendi belirlediği sınırlar çerçevesinde yaşamaya itmektedir. İş dünyasına bir ucundan girmiş olan birey, bir senelik çalışmasına karşılık on beş gün ile bir ay arasında izin hakkı kazanır ve bu hakkını "tatil" yaparak kullanmak ister. Aynı şekilde öğrenci ya da öğretmenler için de biraz daha fazla olmak kaydıyla belirli tatil günleri bulunmaktadır. Bu süre günümüzde her ne kadar "tatil" olarak nitelendirilse de, Müslüman için yukarıdaki manayı içeren bir "tatil" kavramı olmamalıdır.

Kökenini yukarıda açıkladığımız tatil kelimesi, Müslümanın hayat standardı ile ters düşmektedir. Müslüman bu kelimenin mahiyeti doğrultusunda bir tatil yaparsa, o zaman dilimini boşlayarak, ara vererek, harcayarak geçirmiş olur. Ancak Müslüman, dinine "tatil" veremez, sorumluluklarına "tatil" veremez, Allah'ın Müslümanlar için koyduğu emir ve yasaklar asla "tatil" dinlemez. Müslüman izin günlerinde de Müslümandır, dinlendiği zamanda Müslümandır. İslam dini nefes aldığı her an Müslümanın boynuna sorumluluk yüklemektedir. İslam Müslümanın hayat nizamını belirlediği gibi, dinlenmesinin sınırlarını ve şeklini de belirleyecek olandır.

Müslüman, yorucu iş temposundan sıyrılarak, işle ilgilenmediği bir dinlenme dönemi geçirebilir, geçirmelidir de. Ancak bu dinlenme döneminde, boşladığı tek şey uğraştığı işi olmalıdır. Onun haricindeki sorumlulukları aynı şekilde devam et-

mektedir. Ve bu dönemi normal zamanda yapamadığı ibadetler için fırsat bilmelidir. Bu noktada, Müslümanın standartını belirleyecek olan ayet İnşirah suresinin 7-8. Ayetleridir: *"Boş kaldın mı hemen (başka) bir işe koyul ve yalnız Rabbine yönel."*

Burada Müslümanın hayatında çok önemli bir yere sahip ibadet kavramını vurgulamakta fayda var. İbadet kelimesi, Allah'ın sevdiği ve razı olduğu gizli ya da açık bütün eylemleri ve sözleri kapsayan bir isimdir. Yani ibadet yalnızca namaz, oruç, hac vb. gibi rükunlardan ibaret değildir. Müslüman, Allah için yaşadığı her dakika ibadet etmektedir. İş yerindeki durumu, örnekliği ibadettir, evindeki tutumu ibadettir, yürümesi, oturması, kalkması yani her şeyi, Allah rızasına uygun olduğu müddetçe ibadettir. Bu yüzden Müslüman, tatilini de ibadete dönüştürmek zorundadır.

Günümüzde Müslümanların tatil anlayışlarına baktığımızda,

ne yazık ki İslam'ın belirlediği çizgilerden oldukça uzakta olduklarını görüyoruz. Bayram gibi, sıla-i rahmin en çok yapılması gereken günlerde, Müslümanlar akrabalarından olabildiğine uzaklaşıyorlar. Aylar öncesinden tatil planları yapıp bu mübarek günleri "bayram tatili" ne dönüştürüyorlar. Halbuki sene içerisinde iş yoğunluğu nedeniyle sıla-i rahim yapamadıklarını söyleyenler, iş yoğunluğu bittiği zaman ise tatil yoğunluğunu bahane ederek bu ibadeti yapmıyorlar. Ve maalesef, bu ibadet yerine tercih ettikleri tatiller ise genellikle "İslami" kelimesi ile başlayan ama olabildiğine İslam'dan uzak içeriklerde oluyor...

İslami otel, muhafazakar tatil, İslami gemi turları, tesettür otelleri vb. gibi başlıklar, psikolojikmen Müslümanları iyi hissettiriyor olabilir. Bu başlık altında zamanlarını geçiren Müslümanlar, sanki dinlerine uygun bir "tatil" geçirdikleri kanısına kapılıyor. Ancak bu ve benzeri isimlerle pazarlanan oteller, tatiller, eğlenceler sırf para kazanma güdüsü ile hareket eden ticari projelerin bir ürünü olmaktan öteye geçemiyor (İstisnaları hariç tutuyoruz). Çünkü maddi olarak git gide zenginleşen Müslümanlar, daha da "muhafazakar" görünmeye başlayan halk, ticari projeleri ister istemez bu zemine kaydırmıştır. Bundan beş on sene öncesine kadar, Müslümanların dinlenmek için gidebildikleri yerler bir elin parmaklarını geçmezken, şimdi internet sitelerinde her türlü imkanı bulunan, lüksün, gösterişin alabildiğine çok olduğu mekanlardan geçilmiyor. Ve bu gibi seçeneklerin çoğalması da gösteriyor ki, Müslümanlar bu gibi yerlere ol-

dukça fazla rağbet ediyor.

Bunları dillendirirken, Müslüman otelde kalamaz, Müslüman denize giremez, Müslüman güzel yerlerde vakit geçiremez demeyi asla kastetmiyorum. Bunlar Müslümanın hakkıdır, Müslüman bunları yapabilmelidir, amenna. Ancak buradaki kilit nokta şu; Müslüman israfın diz boyu olduğu bir konaklama yerinde, bu israfın bir parçası haline gelemez. Müslüman Allah'ın haramlarının açıkça çiğnendiği bir ortamda tatilini yapamaz. Müslüman Allah'ın koyduğu sınırları esnetmeye çalışarak karışık bir plajda, havuzda vb. mekanlarda bulunamaz.

Müslüman maddi olarak dini vecibelerini yapmamışken bu parasını lüks otellerdeki bir "tatil"e yatıramaz. Müslüman kendi şehrindeki yakın akrabasının kapısını bir kez çalmamışken, dünyanın öbür ucuna "tatil"e gidemez. Müslüman gittiği yerde dini sorumluluklarını unutmaz... Ama, Müslüman haramların işlenmediği, insanın ruhunu dinlendiren, Allah'ın yaratıklarını tefekkür etmesine vesile olan, kendi vücudunu ve zihnini dinlendirebilecek bir mekanda gayette kalabilir. Müslüman kendi haline şükretmek, ufkunu genişletmek, Allah'ın söylediği hakikatleri gözleri ile görmek için bittabi Dünya'yı dolaşabilir. Müslüman kendi rotasını akrabalarının evlerinden de geçirerek bir bayram gezisi yapabilir. Müslüman haramdan uzak bir kumsalda tabii ki yüzebilir. Allah dünyadaki nimetleri kullarının istifadesine sunmuş ve Allah'ın nimetleri sınırsızdır. Gezmekle, tüketmekle bitmez. Arayan ailesi ile birlikte yüzebileceği bir kumsal mu-

hakkak bulur. Arayan israf, alkol vb. olmadan hizmet veren bir otel kesinlikle bulur. İsteyen İslam'ın sınırlarını aşmayan bir "tatil" elbette yapabilir...

İşte buradaki nokta, İslam'a uygun bir tatil mi yapmak istiyoruz yoksa yalnızca bir "tatil" mi yapmak istiyoruz sorusudur. Müslüman olarak İslami bir tatil süreci geçirmek istiyorsak, bu hususlara muhakkak riayet etmemiz gereklidir. İnsanlar en çok günahı nerede işliyorlar, en çok harama nerede bulaşıyorlar sorusunu sorarsak, bir çokları için bu sorunun cevabı tatil beldeleri olacaktır. Toplumun önüne "tatil beldeleri" olarak sunulan ve sanki oralardan başka bir yerde bu sürenin değerlendirilemeyeceği reklamları yapılan yerler, her türlü haramın zirve yaptığı mekanlardır. Müslüman tatilini planlarken bu gibi mekanlardan uzakta bir tatil planlamalıdır.

Müslüman, gerçek manasındaki gibi herşeyi boşlayarak, herkesçe normalleşmiş israf ve haramların içerisinde bir "tatil" yapacaksa, böyle bir tatilin başına "İslami" kelimesi koyularak bunu normalleştirmek ve kabul etmek mümkün değildir. Ancak yukarıda belirlediğimiz kurallara riayet ederek bir tatil yapacaksa, bunda herhangi bir mahsur yoktur. Müslüman tatilden, ruhunu ve bedenini dinlendirecek ancak aynı zamanda dini vecibelerini de yerine getirecek bir zaman dilimini anlamalıdır. Müslüman tatilden bunu anladığı müddetçe, "İslami" bir tatil yapmış olacaktır. Allah, sınırları aşmadan, vecibelerini aksatmadan, dinlenip motivasyon kazanabileceğimiz tatiller yapabilmeyi nasib etsin.

Vesselam...

MÜSLÜMAN AİLELER DÜNYEVİLEŞİYOR MU?

OZAN HAYRİ SOYER

Dünyevileşme; günümüzde birçok bağlamda tartışılan, özellikle de Müslümanlar açısından oldukça önemli bir meseledir. Pekâlâ nedir dünyevileşme, ne ile alakalıdır?

Dünyevileşme kavramı, yüzeysel olarak bakıldığında ilk elde insan ile alakalı olup, insanın dünyaya yönelik fazla meyline olumsuz bakan anlayışa ilişkin kullanılan bir kavramdır, ancak biraz daha derine inildiğinde görülmektedir ki aslında dünyevileşme, değerlendirmeler ve anlamlandırmalar bütünü olarak tanımlayabileceğimiz insana özgü yaşama biçimi olan hayatın temelindeki değer yargıları, dolayısıyla da inançlar ile alakalıdır. Bu durumda dünyevileşme

en temelde bu değer yargıları ve o değer yargılarını oluşturan, va'z eden inanç ilkelerinin değişmesi ile ilgilidir.

Tanımlara devam edelim. Her şeyin temelindeki inanç ilkelerini ve buradan hareketle de tüm değer yargılarını İslâm dininin son kitabı Kur'an-ı Kerim ve onun son elçisi, üsve-i hasene Resûl-i Ekrem Muhammed Mustafa (a.s.)'nın hayatına göre oluşturma sözü veren kişi: Müslüman; Müslüman erkek ve kadının beraberce kurduğu toplumun en temel yapı birimi: aile; ve bir bütün olarak Müslüman aile. Yani bu yapıyı oluşturan değer yargılarını Kur'an ve sünnetin ilkeleriyle belirleyen aile tipi.

Peki "Her şey zıddıyla kaimdir" ilkesi mucibince bu dünyevileşme kavramının zıttı ne ola ki diye soracak olursak, cevaben her halde en uygunu uhrevileşme kavramı olacaktır. Nedir uhrevileşme?

Ahiretle ilgili, ahiretle alâkalı olana meyl etme/yönelme demek. Yani tam olarak dünyevileşme kavramının zıttı.

Şimdi bu tanımlamalar zemininde baktığımızda, biraz gözlem yapan, İslâmî değer yargılarını önemseyen dert sahibi biriyssek sorunun cevabını da kolayca verebiliriz aslında: (Bugün) Müslüman aileler dünyevileşiyor mu?

Konunun cevabıyla ilgili dikkatleri çekmek istediğim temel saikler-

den biri de anne-baba etmenidir. Zira aile dendiği vakit öz olarak bir anne-baba tarafından inşa edilen ve birkaç çocuktan oluşan bir yapıyı kastederiz. Burada anne-baba kilit bir role sahiptir. Her ne kadar bugün eskiye nazaran aile üzerindeki etkisi azalmış olarak gözükyorsa da yine de hâlâ aileyi, özellikle de çocukları şekillendiren olma konularını sürdürmektedirler. Bu noktada Resûl-i Ekrem(a.s)'in şu hadis-i şerîfini hatırlarsak kastımız daha iyi anlaşılacaktır.

"Her doğan, İslâm fıtratı üzerine doğar. Sonra, anne-babası onu Hristiyan, Yahudi veya Mecusi yapar." (Buhârî, cenâiz 92; Ebû Dâvut, sünne 17; Tirmizî, kader 5)

Nebî-y-i muhterem çok mühim bir noktaya değinmiş aslında. Burada ailenin oluşumunda anne-babanın temel etkisi gözler önüne serilmektedir. Dolayısıyla denilebilir ki Müslüman ailelerin dünyevileşmesinde anne-baba faktörü çok temel bir rol üstlenmektedir. Çocuklar zaten televizyon, internet, okul ve dışarıdaki hayat vesilesiyle farklı değer yargıları, hayatlar ve aile tipleri görmekteler. Anne-baba da bu görülere ışık tutacak davranışlar, hâl ve tavırlar içerisinde bulunursa o ailenin dünyevileşmesi kaçınılmaz hâle gelecektir.

Buradan hareketle Müslüman bir ailenin dünyevileşmesindeki temel biçimleri şöyle özetleyebiliriz: Anne-babanın dünyevileşmesiyle birlikte yaşanan dünyevileşme ki en kalıcı olanıdır ya da anne-babanın gayretlerine rağmen

ağırlıklı olarak dünyevî değer yargıları üzerinde büyüyen çocukların aileyi de içten içe dünyevileştirmesi ve yahut diğer bir ihtimal de aile her ne kadar bu duruma karşı koyma çabası içerisinde olsa da ilişki kurduğu diğer aileler ve çevre tarafından ailenin bir bütün olarak dünyevileşmeye maruz kalması.

Âlemlerin Rabbinin arşında kuvvetli, şerefli ve temiz bir elçi ile âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed(a.s)'e nazil edilen Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde dünyaya meyl ile ilgili uyarılar ve sonuçlarıyla ilgili be-timlemeler yer almaktadır. Rahman ve Rahim Allah Fâtır Sûresi 5. ayette buyuruyor ki *"Ey insanlar! Allah'ın vaadi gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın..."* Buna benzer birçok ayet var, lâkin özellikle bu ayeti zikretmek istedim. Çünkü Alim Allah *"el hayâtü ed dunyâ"* dünya hayatı, yani dünyevî olan her şey, *"sakin sizi aldatmasın!"* diye çok açık bir şekilde uyarmakta. Aldanmayın, zira Allah'ın vaadi gerçektir, Allah katında asıl değerli olan uhrevileşmedir, uhrevî olana meyldir.

Aslında birey olarak kendini teslim eden yani Müslüman olan, eski değer yargılarını dönüştüren insanın bir aile kurması bu teslimiyeti ve dönüşümü aile çapında gerçekleştirmek olmalıdır. Zira Peygambere baktığımızda bu örnekliliği görmekteyiz. Lakin bu aile kuruluşu, başından sonuna kadar titizlikle inşâ edilmesi gereken bir süreçtir ki mümkün mer-

tebe uhrevî değer yargılarına göre inşâ edilmelidir. Şüphesiz bu durum kolay değildir ancak hak-batıl savaşında çok önemli bir cephedir.

Tüm bu cihetlerden bakıldığında aslında "Müslüman aileler dünyevileşiyor mu?" sorusunu soruyor olmamızın dahi garip olduğu ortaya çıkmaktadır. Uhrevî değer yargılarına teslim olan kişi: Müslüman; ve bizim sorduğumuz soru, "Uhrevî değer yargılarına teslim olan bu kişi ve ailesi dünyevileşiyor mu?" Sanırım hepsinden evvel "Teslim olundu mu, teslimiyet titizlikle edep ile tahkim edildi mi, korundu mu?" sorularını sormak icap ediyor...

Aslında gündem ettiğimiz bu mesele çok farklı açılardan ve belki de çok çarpıcı örneklerle de ele alınabilirdi ancak biz doğrudan veriler ve yorumlar sunmaktan ziyade bir zemin belirleyip herkesin bu zemin üzerinde kendi gözlemlerini işlevsel hâle getirmesini, kendi örnekleriyle düşünmesini istedik. Allah gizliyi de açığı da bilendir.

Sözlerimizi Yunus'un güzel dizeleriyle bitirelim.

*Sular hep aktı geçti
Kurudu vakti geçti
Nice han, nice sultan
Tahtı bıraktı geçti
Dünya bir penceredir
Her gelen baktı geçti*

Vesselamu aleykum ve rahmetullah

EV MÜFREDATI

MUSAB ALTUNKAYNAK

Bismillahirrahmanirrahim...

"Yine Kur'an-ı Kerim: 'Allah'ım! Ona şeref elbisesi giydir!' diyecek; hemen o zâta elbiselerin en değerlisi giydirilecek. Sonra Kur'an: "Rabb'im! Ona şeref tacı giydir!" diye niyâz edecek; o kimseye şeref tacı giydirilecek. Sonunda Kur'an-ı Kerim: "Yâ Rabb! O kulundan razı ve hoşnut ol! Senin hoşnutluğundan üstün bir şey yoktur.." diyerek Kur'an okuyan kimseyi mânevî mertebelerin en yükseğine ulaştıracak. (Tirmizî, Fezâilü'l-Kur'an 18; Dârimî, Fezâilü'l-Kur'an 1).

Kapatalım gözlerimizi. Uzaklara gidelim. 1400 sene kadar uzaklara. Bilal'in ezan okunurken taşlandı, taşlanırken yüzünü korumak için ellerini suratının iki yanına açtığı yıllara. Ammar'ın işkenceler altındayken, bu işkencelerle değil de azgın bir topluluğun öldürmesiyle şehit olacağı müjdeyi aldığı yıllara. Mus'ab'ın kutlu İslam davası uğruna zamanın servet ve şöhretini elinin tersiyle ittiği yıllara. 15 yaşındaki Semure ve Rafi'nin Uhud savaşına katılmak için güreşe tuttuğu yıllara. Ebubekir'in İslam

için bütün servetini feda ettiği yıllara. Ali'nin savaşta yüzüne tükürdüğü için ihlasının zedelendiğini düşünüp karşısındakini kesmekten vazgeçtiği bundan etkilenen müşriğin Müslüman olduğu yıllara. Hadice annemizin Peygamber(s.a.v.)'e koşulsuz şartsız iman ettiği yıllara. Ashabın Peygamber(s.a.v.)'e "Ya Rasullallah! Daha ne kadar işkence göreceğiz?" diye sorduğunda, cevaben: "Sizden öncekileri dipsiz kuyulara indirip vücutlarını demir taraklarla tararlardı." demesinden sonra ashabın bir daha

aynı soruyu sormadığı yıllara. Savaş esnasında Peygamber'i korumak adına ok, kılıç ve mızrak darbesi almadığı yer kalmamasına rağmen kan kaybından bayıldıktan bir müddet sonra ayıldığında önce Peygamber(s.a.v.)'i sorduğu yıllara. Savaşta görevi yarallılara su taşımak iken, savaşın Müslümanlar'ın aleyhine döndüğünü görünce kılıca sarılarak savaşmaya başlayan ve birçok yara alan Ümmi Ümare Nesibe Bint-i Kab'in yaşadığı yıllara.

Ne idi bunca fedakarlığı bu insanlara yaptırın? Hangi meditasyon yöntemiydi Hz. Ali'nin ayağına saplanan oku sadece namazda iken çıkarılabildiğini sağlayan? Halid bin Velid'i ölüm döşeginde ve vücudunun darbe almadığı yer kalmamasına rağmen şehit olamadığı için üzen inanç neyin inancıydı? Abdullah Bin Mesud'u müşriklerin arasında, Kabe'nin ortasında Kur'an

okumaya ısrar ettiren cesaret nereden geliyordu? Hz. Ömer'in Peygamber(s.a.v.)'i öldürmeye gittiği sırada kız kardeşi ve eniştesinin de Müslüman olduğunu öğrendiğinde, yolunu değiştirerek önce kendi kız kardeşini öldürmeye gittiğinde hiddetini dindiren ne idi? Eşkıya bir kabileye mensup olan Ebuzer'i, hayatı pahasına hak savunuculuğuna iten sebep ne idi?

Bu kadar uzağa gidip o devri tasavvur ederken bu sorulara cevap bulunamıyorsa, ya da birbirinden farklı ve birbirini desteklemeyen nitelikte cevaplar ile karşılaşılıyorsa ya biz bu davayı anlayamadık ya da menbaından yeterince faydalanamıyoruz demektir. Belki denebilir ki cesaret doğuştan gelen bir vergidir, merhamet fıtrattandır yahut cömertlik toplumsal bir erdemdir; ki şüphesiz bunlar doğrudur. Lakin ilimsiz ve pervasız cesaret kişiye

veya çevresine zarar, basiretsiz ve bilinçsiz merhamet, duygusal sömürü pazarına müsait, savurgan cömertlik(!) ise israftır. Zira toplumsal hayatta tüm yaşam kurallarının yolu eğitimden geçer. Eğitim ise deneysel ve ilmi bilgi birikimiyle oluşmuş belli bir müfredat ile icra edilir. O müfredatı ise, dünyanın yaşıyla tasavvur etmek yanlıştır. Teşbihte hata olmasın; çocukların okul hayatı, göreceği bilimsel konular ve bunların sırası; çocuklar okula başlamadan evvel hazırdır.

İnsanlık tarihinin de -en azından Müslümanlar nezdinde- durumu aynıdır. Biz Müslümanlar olarak sadece dinimizin gereklerini değil, toplumsal görgü kurallarını (1), ihtiyaç sahiplerine nasıl davranılacağını (2), ailelerimize karşı sorumluluklarımızı (3), kısacası toplumsal tüm görevlerimiz kutsal kitabımızla öğrenir, ona göre uygularız/uygulamalıyız.

(1) *"Ey iman edenler! Bir topluluk bir diğerini alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Kadınlar da diğer kadınları alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Birbirinizi karalamayın, birbirinizi (kötü) lakaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir namdır! Kim de tövbe etmezse, işte onlar zâlimlerin ta kendileridir."* (Hucurât, 49/11)

(2) *"(Sadakalar) Kendilerini Allah yolunda adayan fakirler içindir ki, onlar, yeryüzünde dolaşmaya güç yetiremezler. İffetlerinden*

dolayı bilmeyen onları zengin sanır. (Ama) Sen onları yüzlerinden tanırsın. Yüzsüzlük ederek insanlardan istemezler. Hayırdan her ne infak ederseniz, şüphesiz Allah onu bilir." (Bakara, 273)

(3) *"Rabbin, sadece kendisine kulluk etmenizi, annenize ve babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine öf! bile deme! Onları azarlama! İkisine de güzel söz söyle! Onları esirgeyerek alçak gönüllülükle üzerlerine kanat ger ve: Rabbinim! Küçüklüğümde onlar beni nasıl yetiştirmişlerse, şimdi de sen onlara (öyle) rahmet et (diyerek dua et!)"* (İsra, 23-24)

Nitekim bizim inancımıza göre Allah indinde din yalnız İslam'dır. Bunun dahi bilgisini yine müfredatımız bize verir. Bu öyle bir müfredattır ki; öğrenilen her ödev ve sorumluluk, sonraki zamanlarda insanın kendisine de olması gerektiği gibi davranılmasını, gereken değeri görmesini sağlar.

Bu terminolojinin sağlanabilmesi için ise müfredatın sadece belli saatlerde ve belli sınırlar-da değil, hayatın tümünde uygulanması esastır. Dolayısıyla günümüz toplumsal yaşantısının geneli yerleşik hayat sürdürdüğünden ve bu müfredatın işleyişinin daimî olmasından dolayı en önemli eğitim kurumunun ev olduğu kanaati hasıl görür. Zira Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın dünyaya gönde-

rildikten sonra ilk giriştikleri iş; korunma ve barınma amacıyla ev niteliğinde bir sığınak edinmişti. Bu evde ilk eğitimini almıştı Habil ile Kabil. Peygamber (s.a.v.), ilk ayet indiğinde önce eve gitmişti. İlk ayeti Hadice annemizle paylaştıktan sonra ilk Müslüman oluvermişti validemiz. İlk Müslümanlar, Erkam'ın evinde toplandı. Önce bu evde gelişti tebliğ metodları.

İslam tarihinde çığır açanlar, önce evde eğitimini aldı hayat kitabından. Yani Kur'an'dan. Ancak bir evde Kur'an okunuyorsa, eşler cennete çevirebilir o evi. Ancak Kur'an'ın hükümleri okunuyor ve uygulanıyorsa salih çocuklar yetiştirir ebeveynler. Kur'an'ı evlerimizde bir asli unsur kılabilmenin yolu, ancak Kur'an'ı uykumuzdan, yemeğimizden, sohbetimizden eksik etmemekten geçer.

Kur'an'ın ayetlerinin anlamının tahrif edilmişlerinden kendimizin ve çevremizin zihinlerini korumak, Kur'an'ı eve getirmekle mümkündür. Kur'an'ı kılıfında muhafaza etmekte Kur'an için bir beis yoktur. Ama yozlaşmış teknolojinin entel silahları kuşatma altına almışken toplumu, Kur'an'ı -tabiri caiz ise- kınından çıkarmak elzemdir. Tabi bu doğru yerde ve doğru şekilde olmak zordur. Eğitimi alınmamış bir silahın namlusu, kullanana dönük olur. O yüzden müfredatın en temel yerden, evden alınması gerekir ki; bunun daimî olması esastır. Ancak o zaman Kur'an'ı doğ-

ru yerde bir zırh/silah olarak kullanmak mümkün olur.

Müfredatın daimi işlemesi, bireylerin gündeminin de oluşmasına sebep sağlar. Günümüzde toplumu etkileyen, kişiliklerinde dahi değişikliklere sebebiyet veren televizyon programları, sosyal medya gibi teknolojik kanalların hegemonyası altında kalmamak, ciddi anlamda zor bir nefisle mücadeleye yöntemidir. İslam'da bile kişilere bağlılık Allah'a olan yakınlıklarına göre değer buluyorken, biz Müslümanlar'ın magazin, spor ve dizi programlarıyla gündemini meşgul etmesi kabul edilebilir bir durum değildir. Beyanımız, elbette dünya gündeminden kopmak demek değildir. Bilakis, gündemin daima güncel takip edilmesi, bu takibin de Kur'anî bir müfredatın perspektifiyle irdelenmesi zaruri görevlerimiz arasındadır. Zira bu; hak ile batılın idrakini sağlamak/sağlatmak için gereklidir. Rahmetli şehit Malcolm-X'in de dediği gibi: "Eğer dikkat etmezseniz medya, mazlumlardan nefret etmenize, ve zalimleri sevmenize sebep olur!" sözü, tam da bu durum için dile getirilmiştir.

Sonuç olarak bütün evler Kur'anî bir müfredatı uygulamayabilir. Ancak müfredatın değişikliğini yapmak/yapabilmek evin bireyleri olarak bizlerin elindedir. Kur'an genel anlamda evde, özel anlamda evdeki tüm ortamlarda Kur'an, en değerli onur konusu olmalıdır.

Selam ve dua ile...

KENDİNİZİ VE EHLİNİZİ YAKITI İNSANLAR VE TAŞLAR OLAN ATEŞTEN KORUYUNUZ!

ZEYNEP KILIÇ

Bir nesil görüyorum, öyle bir nesil ki depresyon ilaçlarıyla ayakta durmaya çalışıyor. Öyle bir nesil ki boğuluyor. Kurtar beni anne, diyor, kurtar! Bazen bir sigara oluyor onu boğan, bazen de ruhundaki sıkışmışlık. Hani derler ya, ruhum darlanıyor diye, öyle işte. Küçüklüğümden beri ruhu, hep beyaz hayal ederdim. Bembeyaz, tertemiz... Belki de sadece çocukluğumun masumane bir düşüncesiydi ya da hayalet Casper'in üzerimde bıraktığı bir iz. Ama şimdi ruh beyaz mı bilemiyorum. Göremediğim bir ruha neden renk vermek istemiştin ya da temizliği sembol eden beyazı seçme sebebim neydi? Ruh beyaz ise eğer, siyah da olabilirdi. Eğer bir rengi varsa kirlenebilirdi de. Kalp kararırken ruhu sıkıştırmış ve onu siyaha boyamıştı. Neydi bu kirliliğin sebebi?

Çocukları gökyüzüne benzetirim hep. Nasıl gökyüzünü kirlitebiliyorsak bir çocuğu da öyle kirlitebiliyoruz. Çocuktuk; bazen bir

yıldız gibi parlardı gülüşleri. Bazen de bir bulut gibi ağlardı doğası gereği. Ama biz nasıl yağmurun bereketine şükretmeyip isyan ettiyse, çocuk gözyaşlarına da öyle tahammül edemedik. Bir çocuk ağladığında onu sevgi ile değil nefsi ile susturduk. Oysa geçici olan nesnelere ile susturduğumuz çocuk, kalıcı kayıplara sahip oldu. Sonra hem gökyüzünü kaybettik hem de çocuklarımızı. Hem gökyüzünü boğduk hem de çocuklarımızı.

Nasıl boğduk? Boğulurken görmedik mi fark edemedik mi? Size çocuğunuzu zehirliyorsunuz desem kaçınız buna ihtimal vermeye yakıştırırsınız kendinizi. Yoksa hayır ile başlayan bir cümleyle hemen savunmaya mı geçersiniz. Soruyorum size kim bu savunduğunuz, çocuğunuz mu yoksa Anneliğiniz mi? "Senin için her şeyi yaptım, saçımı süpürge ettim" diyen anneler gerçekten ne yaptınız? Ya da "Sen oku adam ol diye gecemi gündüzü-

me kattım" diye söylenen babalar, gerçekten çocuğunuz adam olsun diye mi bu çabalar? Size göre adamlık güzel bir araba ve para getiren bir iş midir? Yoksa sizi uyutmayan itibarınız, makamınız ve mevkiiniz midir?

Gün geçtikçe maalesef sevilmeye ihtiyacı olan çocuk sayısı artıyor. Bu çocukların anne ve babalarına bakış açısı sadece para basan birer makinadan ibaret olmaya başladı. En son ne zaman çocuğunuza nasılsın evladım diye sordunuz? Hasta olduğunda mı yoksa okuması için gönderdiğiniz uzak yerlerde onu özlediğinizde mi? Onu normal şartlarda hiç merak ettiniz mi? Yanınızda ve hasta değilken. Hayır değil mi? Son zamanlarda fark ettiğim bir şey var; **ebeveynler çocuklarının sadece sağlığını ve maddi ihtiyaçlarını karşılama derdinde. Midesini doldururken aç bıraktıkları ruhların farkında değiller.** Çocuklarımıza namaz vakitleri yerine etüt saatlerini hatır-

latıyor olmamız bunun bir göstergesi değil mi? Hadi gelin çocuklarımıza ulaşmanın yollarını arayalım. Onları kıyaslamadan, eleştirmeden onlardan onlara dair bir şeyler öğrenelim. Yoksa bunu yapmaktan korkuyor muyuz? Neden korkuyoruz? Sorumluluk sahibi olmaktan mı kaçıyoruz? Suçlu olma ihtimali mi bizi çocuklarımızdan uzaklaştırıyor? Kendimizi suçlu görmemek için çocuklarımızı suçluyoruz. Kendi benliğimize toz kondurmak adına çocuklarımızdan vazgeçebiliyoruz.

Evet neden böyle oldu ve biz neyi unuttuk?

Belki de hafızamızı kaybettik. Fatır suresi 5. ayeti unuttuk. Ya da bilmiyorum belki de hiç habirimiz yoktu. Haberdar olmak da istemiyorduk.

“EY İNSANLAR ŞÜPHE SİZ AL-LAHIN VAADI GERÇEKTİR. SAKIN DÜNYA HAYATI SİZİ ALDATMASIN. SAKIN ÇOK ALDATICI (ŞEY TAN) ALLAH HAKKINDA SİZİ ALDATMASIN”

Evet okuduklarımızı unutmamız yetmiyormuş gibi anılarımızı da unutmaya başladık...

Sanki hiç çocuk olmamışız gibi çocukluğa dair hiçbir şey kalmamış aklımızda. Anılarımız silinmiş-te hatırlamıyoruz. Çocukken ne yapardık, bizi ne mutlu ederdi, en önemlisi de uslu bir çocuk muyduk? Hiç mi delirtmedik annemizi babamızı? Çocuk olmak bu değil midir? Biz çocukluğun ne demek olduğunu unuttuk ve onlara yeni misyonlar yükledik.

"Benim çocuğum çok uslu, bir dediğimi ikiletmez" diyen anneler bu tarif ettiğiniz bir robottan farklı değil. Çocuk inatlaşır, kırar,

döker en çok da merak eder. Dur çocuğum, bırak çocuğum, yapma çocuğum, dokunma çocuğum gibi engel olucu ikazlar çocuğumuzun sadece öğrenme duygusunu öldürür.

Ah! Anneler her şeyin kıymetini biliyoruz da çocuğumuzun kıymetini bilemiyoruz. Telefonumuzun, arabamızın, evimizin üzerine düştüğümüz kadar onların üstüne düşemiyoruz. Yemek yaparken başında dururuz, resim çizerken her ayrıntısına önem veririz, bahçeye ektiklerimizi sularız, büyüsün yeşersin diye. Bunlar çok basit ve küçük örnekler gibi gelebilir size ama çocuklar da böyledir. Gelişimlerinde ilgi, sevgi ve şefkat beklerler. Ama maalesef ki eve gelecek misafirler için uğraştığımız pasta kadar daha önemlisi, daha büyüğü olan topluma, insanlığa faydalı olabilecek evlatlarımız için uğraşmıyoruz.

Kendimizi yetiştirmek zorundayız. Önce kendimizi sonra çocuklarımızı. Hacer'in teslimiyeti İbrahim'in eğitiminden, İsmail'in teslimiyeti de Hacer'in eğitimindendi. İyi bir terbiye ediciye ihtiyacımız var.

Bakin İmam Gazali ne diyor?

"İnsan kalbiyle, düşüncesiyle ve diliyle adamdır, kıyafetleriyle değil. İnsan iki küçük et parçasıyla ölçülür: Kalbi ve dili. Öyleyse insanların bu iki değerinden faydalanmaya çalış; gerisi et, kan ve kemiktir."

Çocuklarınız için bir şeyler yapın; sizden kopmamaları için sevgi cümleleri kurun onlara. Çay saatiniz olsun evde, birer yabancı gibi ayrı odalarda oturmak yerine birbirinize halinizi hatırlarız sorun. Birbirinizin kalbine dokunun.

İnanın buna çok ihtiyacınız var.

Örnek modeller olun evlatlarınıza, çocuk önce annesini babasını taklit etmeye, sonra dışarıdan etkilenmeye başlar. Eğer iyi bir örnek olmazsak çocuğumuzu alır ve uzaklara götürürler. Farkında bile olmayız.

Çocuğunuza sert davranmayın, onları hırpalamayın, psikolojik olarak baskı uygulamayın. Bunları bir arkadaşınıza yaptığınızda sizinle iletişimi keser değil mi? Bu yüzden buna dikkat ederiz. Peki, çocuğunuzun arkadaşınız kadar bile bir değeri yok mu? Onun sizden uzaklaşan ruhunun farkında değil misiniz?

Çocuğumuzun midesi kadar ruhuna da ne gittiğine önem vermeliyiz. Onu aç bırakan hayatı yaşanılmaz hale getiren midesi değil, ruhudur. Midenin ağız, ruhun da gözü vardır. Çocuk hafızası, gördüğü her şeyi kaydeder. Bu yüzden gözü kirlenenin ruhu da kirlenir. Çocuklarımızın gördüğüne, duyduğuna dikkat etmek zorundayız. Yoksa ahlaki çöküşümüz sadece ahiretimizi değil dünyamızı da yaşanılmaz bir hale getirecek, getiriyor da.

Unutmayın onlar bize Allah'ın birer emaneti... Onları korumak ve onlara sahip çıkmak zorundayız.

İmrân'ın eşi (Hanne): "Rabbim ben, karnımda olanı (doğacak çocuğumu), hür olarak senin için (yalnız sana itaat ve ibadet etsin diye) nezrettim (adadım). Artık (onu) benden kabul buyur. Muhakkak ki Sen Semi'sin (en iyi işitensin), Alim'sin (en iyi bilensin)." demişti. (Ali İmran 35)

Rabbim Hanne gibi evlatlarımızı adayabilmeyi nasip etsin...

BİR NESİL NASIL KAYBEDİLİR?

SÜMEYYE AKTÜRK

Çok eskilerde değil bundan on-on beş yıl önceydi. Evlerimizin küçük de olsa bahçeleri varken, her sabah sokaklar çocuk civıltıları ile şenlenirdi. Hatta çıkan gü-rültüden cama çıkan komşu teyzeler, bahçesine gelen topu bıçakla kesen amcalar vardı o zamanlar. Bahçesinden tek gül alabilmek için kırk takla attığımız komşulardan kaçarken hissettiğimiz adrenalini şimdilerin hiçbir bilgisayar oyunu karşılayamaz. Korkularımız bile daha gerçekçiydi. Babalarımızın koyduğu saat sınırını aşamazdık hiç. Akşam ezan okunurken kendimizi eve zor atar, yaz geceleri bazen bahçeye çıkan ebeveynimizi fırsat bilir yine toplanırdık sokakta. Şimdikilerin gerçekten anlayamayacağı bir mutluluktan bu, doyamadığımız... Belki de çocukluğumuzun böylesine dolu dolu geçirdiğimiz için büyüdük. Erkenden büyüdük şimdikilere göre. Ama ne

ergen kaprislerimiz vardı ne de ego seviyesine ulaşmış özgüvenimiz. Her birimiz bozulmamış fit-ratı ile gerçekte ne ise oydu büyüdüğünde de.

Sonra nesiller değişti. Nesiller değişirken değişen başka şeylerde oldu şüphesiz. Oyunları değişti mesela, önce TV'ye bağlanan oyun konsolları girdi hayatımıza, sonra her yıl yeni bir seri ile çıktı karşımıza. Zaman geçtikçe aslında bunlar bile masum gelmeye başladı. Çünkü yeni nesil oyunların oynandığı salonlar bu sefer internet kafeye dönüştü. Eskiden ne yaptığını tahmin ettiğiniz çocuklar artık bir bilinmezle meşguldü. Sonra bir adım ileri gittik ve artık internet evimizdeydi. Elimizin altındaydı ve bu daha kontrollü olacaktı. En azından biz öyle umduk. Tehlikeye daha da yakınlığımızı fark ettiğimizde youtube'da bir video izliyordu 2 yaşındaki çocuğumuz akıllı cihazı

elinde. Annesi dizisini izlerken rahatsız olmak istemezdi çünkü. Hele de temizlik yaparken ne de rahat oluyordu. En azından çocuğun güvenliğinden emindi. Oturuyordu sonuçta yerinde...

Derken bir gün çocuk büyüdü. Belki de öyle hissettirdiler. Yeni neslin algısının daha açık oluşu, her şeyi çabuk öğrenmesi hep gurur vermedi mi zaten? Ama bu işte bir terslik vardı sanki. Büyümek demek sorumluluk almayı ya da en azından sorumlu davranmayı gerektirmez miydi? Oysa toplum sorumluluk verilen taze gençlere acıyan gözlerle bakıyor, haliyle gençlerde kendi haklı savaşılarını veriyordu ezen ve kullanan ebeveynine karşı...

Hastanede karşılaştığım bir bayan anlatıyordu. Bir akrabasının çocuğu evden kaçmış, günlerdir kayıp. "Ama annenin hiç suçu yok." diyordu, "Baba baskısından

kaçtı." Zaten kız kardeşi de beş yaşında baba baskısından Kuran kursuna kaçmış, hem okuyor hem hafızlık yapıyormuş şimdi... Hiç sesimi çıkarmadım. Aslında ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü artık insanların baskı ile neyi kesttiklerini algılayamıyorum... Ve bir babanın lise çağındaki bir gence en fazla nasıl ve ne sebeple bir baskı uygulayacağını da... Sahi modern çağın baskı tanımını ne ki? Medyanın anne-baba üzerinde kurduğu ve artık mahalle baskısına dönüşmüş 'hâkimiyet savaşını bırak, arkadaşlığı seç' safatasından daha mı keskin uçlu?

Ailelerin çocuklarının bağımsızlığa geçiş süreçlerinde en çok korktukları şey arkadaş çevresidir. Ya da en azından yakın zamana kadar öyleydi. Şimdilerde bu korkular nispeten azaldı. Çünkü artık arkadaşlık mefhumu yok olmaya yüz tuttu. Artık sanal arkadaşlık devri. Hatta daha da ilerisi sanal hayranlık. Gerçek hayatları hakkında hiç bir bilgiye sahip olmadıkları gençlerin peşinden giden binlerce, hatta milyonlarca gençten bahsediyoruz...

Peki ya bu konuda nasıl bir tedbir geliştirdik? Evet gençlerin hayatlarının dönüm noktası olan gelişim sürecinde kendilerine rol model arayışları oldukça doğal bir tavır. Bu süreçte genç hayatının sonraki bir kaç yılını seçtiği modelin gölgesinde geçirecektir. Çocukluktan gençliğe geçerken aslında oldukça masum olan bu arayış doğru yönlendirilmezse hayatının önemli bir kaç yılı, hatta belki de tamamı zayi olacaktır. Bunun farkında olmayan ebe-

veynin çocuğu doğru yönlendirmesi oldukça zordur.

Dengelerin oldukça hassas olduğu bu dönemde doğru rol model arayışında çocuğa olumlu destek yine anne babadan gelmelidir. Bunu yapabilmek için de çocukla kaliteli ve seviyeli bir iletişimin mümkün olması gerekir. İşte bu noktada aile içi iletişimin sağlıklı olduğu aileler duruma bir sıfır önde başlar. Sağlıklı aile içi iletişim ise çok gerilerde, ilk çocukluk döneminde başlar.

Uzmanlar çocukla kaliteli bağ kurmanın en temel yolunun aile bireylerinin bir arada bulunduğu ve kararların danışılarak alındığı, problemlerin beraberce çözüldüğü, suçlayıcı değil, anlayışlı ve çözüm odaklı bir üslubun hakim olduğu aile toplantıları yapmak olduğunu belirtiyor. Yine iletişimin her iki ebeveynle de sağlıklı bir biçimde gerçekleşmesi için ortak müzakere konuları belirlenerek tartışıldığı, her kesin eğlenerek bir şeyler kazandığı ve böylece aradaki bağların güçlendiği ortak alanlar oluşturulmasını tavsiye ediyor. Hatta özellikle babaları ile oynayan çocukların zihinsel gelişiminin daha sağlıklı olduğunu vurguluyor.

Aile bağlarının sağlıklı olabilmesi, her bir ferdin kendi sorumluluğunu bilmesine bağlıdır. Eğer çocuğa o ailenin küçük ferdi olduğu, fikirlerinin önemsendiği, ancak tecrübesizliği sebebi ile kararlarının sorgulanabileceği öğretilmezse, değil ergenlik döneminde, ilk çocukluk döneminde bile ailesine karşı isyankar bir tavır takınacak, fırsatını bulduğu her anda bu yönü ile öne çıkmaya çalışacak-

tır. Unutulmamalıdır ki her çocuk farklıdır ve önemsenmediğini hissettiğinde her çocuğun vereceği tepki de karakteri gereği olacaktır. Aynı olaya karşı verdikleri tepkiler değişeceği gibi, baskı ile susan çocuklar kadar nefretini dile getiren çocuklar da olacaktır. Her iki tutum da sağlıklı iletişimi koparıp, çocuğu alternatif yol arayışlarına götürecektir. Bu da çocuğun korkulan sona yani yalnızlığa veya bir bilinmeze itilmesi ile sonuçlanacaktır.

Çocuk yetiştirmeyi, model kataloğundan seçtiğimiz bir modeli ortaya çıkarmak için ilmek ilmek işlediğimiz bir sanat eseri olarak nitelendirebiliriz. Elimize ilk verildiğinde fitrat programı yüklenmiş bir hammadde iken, dikkat etmemiz gereken sadece içindeki özü korumaktır. Aslında vereceğimiz tüm mücadele bu özü dışardan gelecek her türlü tehdide karşı dayanıklı hale getirmektir. Ancak bizim yaptığımız yalnızca o özü bastırıp, dışardan gelecek tehditlere karşı savunmasız bir hale sokmak olmaktadır. Bunu nasıl mı yapıyoruz? Özünde var olanların dışarı çıkmasını engelleyerek tabii ki. Düşünmesini engellemek için eline onun yerine düşünebilen, oynamak istediğinde kendi yerine oynayabilen, araştırması gerektiğinde onun yerine araştırabilen makinalar vererek ve konuşması gerektiğinde onun yerine konuşarak...

Kabul edelim bu sorunun altında yatan sebep anne-babalardır. Yoksa tüm zamanların en zeki çocuklarının yaşadığı şu devirde kültürel seviyesizliği ve cehaletin zirvesini nasıl elde ettiğimizi açıklayamayız.

ÇOCUKLARIMIZA EN BÜYÜK MİRAS; EĞİTİM VE AHLAKTIR

ZEYNEP SENA DİNÇER

Türkiye istatistik kurumunun 2014 açıklamalarına göre Türkiye'nin %29,4'ünü çocuklar oluşturmaktadır. Dünya üzerinde ise iki milyondan fazla çocuk yaşamaktadır. Çocukların bizler için önemi ise yeni bir neslin şekillenmesinde ilk adımların onlar üzerinde atılıyor olmasıdır. Bu adımların ilkinin ise ebeveynler atmaktadır. Fakat ebeveynlerin de bir zamanlar çocuk olduğunu ve kendi anne-babalarından belli bir düsturda eğitim gördüklerini unutmamak gerekir. Ve bu sebeptendir ki yapılan bazı hatalar nesilden nesile aktararak bir kısır döngüye sebebiyet vermiştir. Bir insan doğar ve öncelikle ebeveynlerine muhtaç bir şekilde başlar bu hayata. Ailesi ihtiyaçlarını giderir sevgi ve merhametini kendi yavrusuna gösterir. Bu bebek zamanla büyür ve belli başlı ihtiyaçlarından çok bir birey olma yolunda adımlar atar. Bu adımların ilki ise ane ve babayı taklit

ederek öğrenmektir. İşte tam da burada asıl sorumluluk su üstüne çıkmaktadır. Ebeveyn olarak nasıl bir yaşantıya sahipsek, elimizdeki bu mücevher de o şekilde yontulacak, şekil alacaktır. O zaman ilk adımın ailede bittiğini de söyleyebiliriz. Çocuğumuzun ne olduğuna bakmadan önce, "neydim?" sorusunu kendimize sorarak başlamamız gerekmektedir.

Bir çocuğu yetiştirirken öncelikli olarak;

Zafiyetlerimizi kontrol etmeliyiz:

Bir ebeveyn yalan söylüyorsa, çocuğuna yalan söylememesi

gerektiğini anlatamaz. Dedikodu yapıyorsa, dedikodu yapmaması gerektiğini anlatamaz. Teknoloji bağımlıysa, teknolojiye bağımlı olmaması gerektiğini anlatamaz. Kapitalist ise kapitalist olmaması gerektiğini anlatamaz. Namaz kılmıyorsa veya yalpalıyorsa, bir Müslümanın nasıl olması gerektiğini de anlatamaz! Kısacası yapmadığımız şeylerde inandırıcı olmamız ve karşımızdakinden yapmasını beklememiz akla mantığa sığacak bir durum değildir.

Çocuklarımıza neden bu dünyada olduğumuzu fark ettirip bir amaç yüklemeliyiz:

Aslında her çocuk İslam üzere doğar ve yeryüzünde Allah'ın dinini yaşamak ve Rabbinin rızasını kazanmak için gelir. Rabbiniz bizi milyonlarca ihtimal arasından seçer ve bir misyon yükler. Şerefli bir varlık kılar. Ama ne yazık ki bazı ebeveynler bu gerçekleri evlatlarına aktarmıyor.

ve Sonucundan geç kalınmış bir nesil ile karşı karşıya kalıyoruz. Bir diğer sorun ise yanlış amaç yüklenmesi! Yani bizler çocuklarımıza ilk zamanlarından beri ne olacaksın sorusuyla büyütüyor ve sanki onun tek görevi okuyup meslek sahibi olmak ve para kazanmak, kazandığı parayı harcayacak ortamlar kurmak ve bu kısır döngünün içinde bir ömür heba etmek olduğunu aşıyoruz. Aslında bu saydiklarımızın birer amaç değil hayatını idame ettirmek için birer araç olduğunu öğretmemiz gerektiğini düşünmüyoruz.

Çocuklukta yaşanan travmaların hayatlarına olumsuz etkisi:

Araştırmalara göre çocuklukta yaşanan bazı travmaların, gelecekte hayatımızın şekillenmesinde olumsuz yön çizdiği ve büyük hatalara sevk ettiği gözlemlenmiştir. Çocuk istismarı, dayak, aşırı oynanan savaş oyunları... (ve bunları çoğaltmak mümkün) bu gibi durumlar obezite, şiddete eğilim, asosyallik gibi sorunlara yol açmaktadır.

"Ben yapamadım çocuğum yap-sın":

Yaptığımız bir diğer hata ise "ben yapamadım çocuğum yap-sın, ben giyemedim çocuğum giysin, ben okuyamadım çocuğum okusun, ben gezemedim..." ve sonu gelmeyen bu cümlelerle aslında kendimizde yaşadığımız duygusal boşlukları çocuklar üzerinden doldurmaya çalışıyoruz. Onlar deneme tahtası değil veya ellerimizde birer oyuncak değiller. Bizler "ben yapamadım"lara kurban edemeyiz bu çocukları. Bu cümlelerin pe-

şini birde şu cümleler kovalar: "o genç daha gezsün, yesin, içsin... o çocuk daha yapsın, etsin..." Peki ya Allah ve resulünün dedikleri? Allah (c.c) bu çocuk saydiklarımıza, yapsın dediklerimize nasıl bir sorumluluk yüklemiştir? Ne istemiş? Müslüman şahsiyetlerden örneklere baktığımızda kaç yaşında neler yapmışlar? Bu soru işaretleri önce bize gelmeli çünkü bu kısır döngüden çıkıp çocuklarımızı ahiret odaklı büyütülmeliyiz.

Allah Resulünün bizlere bu konudaki öğütleri:

Allah resulü öncelikle sevgi, merhamet, güven duygusunu önceleyerek çocuklara yaklaşmış ve yeri geldiğinde çocuklarla sohbet ederek, oyunlar oynayarak sevgilerini kazanmış onları hiçbir zaman küçümsememiştir. Çünkü bunlar bağ kurmakta ilk adımdır. Sonrasında ise bu bağ pekişecek, yetişkin ve çocuk arasındaki alışverişin gerçekleşmesini sağlayacaktır. Peygamber efendimizin bu konuyla ilgili çok fazla hadisi şerifi mevcuttur. Özellikle kız ve erkek çocuk arasında ayırım yapmamak, onlara hakkıyla yedirmek, bakmak, gözetmek, İslam'ı öğretmek, İslami görevlerini öğretmek, tevhid öğretmek gibi.

Bunlardan bazıları:

"Kimin çocuğu varsa, onunla çocuklaşsın." (İbn Mihled, Ahbarus-Sığar s:135)

"Allah'tan korkun ve çocuklarınızın arasında adaleti gözetin." (Buhari, Hibe, 12-13 TDV İslam Ansiklopedisi, c:8 s:356)

"Çocuklarınıza önce La İlahe

İllallah cümlesini öğretiniz." (TDV İslam Ansiklopedisi, c:8 s:358, İbn Mahled, s:142; İbn kaymiyye El-Cevziyye, s:158)

"Çocuklarınızı iyi eğitin ki, yüce Allah sizleri affetsin." (Mekarimul Ahlak s:255)

"İyi babaların çocuklarına bırakabileceği en büyük miras, servet değildir; güzel eğitim ve ahlakıdır." (Ahla el Kafi, c:8 s:150)

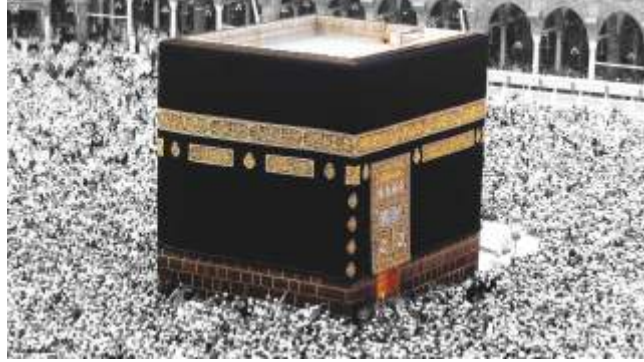
Bizim ölçümüz Kuran ve Hz. Muhammed (s.a.v)'in sünnetidir. Küresel dünyanın bizlere dayatmış olduğu unsurları bu iki süzgeçten geçirmeden direkt olarak hayatımıza almamız sonucunda tek derdi okul veya gezmek, eğlenmek olan gençler meydana gelecektir. Her çocuk dini üzere eğitilmedi. Doğrusu ahiretine öncelik veren, materyalist olmayan, en ufak rüzgarda savrulmayan bir nesle ihtiyaç duyulmaktadır. Bu demek olmuyor ki biz Müslümanlar okuyup meslek sahibi olmayacak veya bu dünyanın nimetlerinden faydalanmayacak! Bilakis bizler bunların olması gerektiğini düşünüyoruz fakat itidalden, ölçüden uzaklaşmadan, ahireti odak noktamızdan çıkartmadan... Bizler yeni gelen neslin Allah rızasına uygun bir nesil olmasından sorumluyuz. Yeryüzündeki her çocuk birer mücevherdir. Onların değerini bilelim ve ümmete yaraşır birer yetişkin olmaları için öncelikle aynayı kendimize tutmaktan çekinmeyelim.

Önce sen değiş ki, arkandan gelenlere anlatmaktan fazlasını verebilesin...

KABE'Yİ HIÇ DİNLEDİN Mİ?

RABİA BAŞIBÜYÜK

Biz hep konuştuk, hep dinledik, dinlenildik. Sesler eşlik etti yürüyüşlerimize. Yorgunluklarımızı çıkış yolu olarak daha fazla yorgunluklar bulduk. Belki de bu sebeple dönemedik kendimize, hep başka yerde ve başkalarında kaldık.

Bu kadar gürültünün arasında asıl dinlememiz gereken hidayet ve bereket kaynağı evin sesini işitemez olduk. O evin sesini duyabilmek için yanına gitmek değil tek çare. O kadar yüksek sesle konuşuyor ki kulak kesilmek yeterliydi sadece. Tabii onun bir sesinin olduğunu hatırlıyorsak eğer.

Peki hatırlayabilecek miyiz? diye sorarken namaz vaktinin iyice geciktiğini fark ettim. Namazı da Kâbe'nin sesi gibi kimi zaman unutuyorduk... Kâbe her namazda konuşuyordu şimdi olduğu gibi;

"Namaz esnasında yöneldiğin kible bensem, nasıl ki namazda her hareketin bana doğruysa, hayatındaki duruşunda hep bana doğru, sözlerin, davranışların benim sahibim olan Allah'ın çizdiği sınırlar çerçevesinde olsun. Nasıl namazda kibleyi şaşmamalıysa, hayatta da kibleyi şaşırma. Yönsüz ve hedefsiz bir hayatın içinde bocalamayı bırak. Ve Allah'ın belirlediği kible kriterleri üzere yaşa ve öl ki; o kible seni dosdoğru olan yolcuların vardığı yere ulaştırır."

Namaz bitti. Hayat da bitecekti.

Ama nasıl, Kâbe'ye doğru mu, Kâbesizliğe doğru mu?

Dışarı çıktım ve bir parka düştüm. Parkta çocukları eteğinde koşturan anneyi fark ettim. Çocuklardan birisi sakince kumlar da oynarken diğeri annesine tebensümlerle bir şeyler anlatmaya çalışıyor, en küçüğü ise kucaklarında ağlıyordu. Her çocuk birbirinden ne kadar da farklıydı. Bunlar aklımı kurcalarken Kâbe yine konuşmaya devam etti...

"Farklılıklar... İnsan ne kadar da şaşırıyor şu üç farklı çocuğa ve annesine. Peki şehirlerin annesi olan Mekke'deki farklılıklara ne demeliydi? Siyahisi, beyazı, Arabı, Türkü, farklı milletleri, farklı mezhepleri aynı anda nasıl da içinde barındırıyor. Nasıl binlerce insan o tavaf selinde ayrı ama birlikte ve uyumlu hareket ediyor".

Kâbe farklılıklar içinde bir bütün olmayı öğretiyor. Tefrikaların değil cemaatin bir üyesi olsun kalbin, diyor.

Parktan ayrılarak uzaklara kavuşmak için yürümeye devam ediyorum.

Yolda insanlar, binalar, işyerleri, üzerine basa basa yürüdüğümüz

acılar...

İster istemez perdeleri iki yana tutturulmuş bir pencereye ilişiyor gözlerim.

Devasa gökdelenlerin arasında hakkı haykıran Kâbe sözü alıyor;

"Varlığın ve yokluğun sahibi Allah'ın evim dediği Kâbe neden bu

kadar sade diye düşündün mü? Evini dizayn ederken, kıyafet tercihi yaparken bu sadeliği esas almalı insan. Aşırıktan uzak durmayı bilmeli. Görünmek, göstermek için değil; olmak ve öldürmek için yoldaydı. Eğer bunu unutursa kişi, içi dolu ama ruhu boş olan ev ve baştan aşağı markalarla donatılmış beden olsa da sürgün ruhla yola devam edecektir."

Ve yol devam ediyor.

Caddenin arka sokaklarına değişiyor gözlerim. Gençleri içine çekip öğüten, çarklarla donanan arka sokaklar, bazen büyük caddeler, bazen kenar mahalleler.

Kâbe'nin hüzünlü bir sesi var bu defa;

" Üzerimdeki şu siyah örtüyü görüyor musunuz? Beni karalarım-dan ümmetin çocuklarını düşünenler kurtarabilir ancak. Ellerinden tuttuğunuz kadar ulaşır sesim onlara . Ve Kâbe ile barışık olmaları için güzel tohumlar ekin yüreklerine."

Yol uzayıp gidiyor, tıpkı dünya yolu gibi. Ve Allah'ın evi Kâbe, biz onu dinledikçe yol göstermeye devam ediyor...

SÜLEYMAN AKTÜRK

Gariplikler, acayıplikler çağında yaşıyoruz. Konuşmamız gereken, hal etmemiz gereken o kadar mevzu var ki. Her gün cevapsız sorularımıza bir yenisini ekliyoruz. Problemler birikiyor, çözüm üretecek, sıkıntılarımızı bir bir ele alıp çözüm tatbik edecek mecalimiz yok. Takatini kaybedenlerimiz bir kenara çekilip; tam manasıyla yadsıma, inkar etme, problem yokmuşçasına kabul etmek durumuna düşüyor.

Herkes bir yol tutmuş gidiyor. Yeryüzünde bir değişim, bir iyiyeye yöneliş, bir tersine akış inşa edecek inanç, irade, azim ve cesaret ufukta gözüküyor. Bireysel iyi niyetler, bireysel iyilikler, bireysel iyiler hiçbir mana ifade etmiyor. Kurumsal kötülükler karşısında zayıf cılız ve kararsız kalıyor. Kötülük kanalları, stratejik, sistematik, organize, kararlı ve programlı olarak yürürken/yürütülürken; iyilik kanalları, bireysel, düzensiz, plansız, stratejisiz, kurumsuz devam ediyor.

Pek açık bir gerçeklik olarak yukarıda ifade edildiği üzere başıboşluk sonucunda bireysel iyiler ya bireysel iyiler olarak göçüp gidecek, ya da sistematik kötülük karşısında teslim olup mevcut düzenin çarkına uyacaktır.

Yaşadığımız hayatın içerisinde bir an durup düşünelim, "Nereye bu gidiş?" sorusunu sorsak ağızımızın tadı kaçacaktır(!). Öyle bir baskı sarmalında hissedeceğiz ki kendimizi, kaçacak bir delik arayacağız hemen. Bir yanda her gün bizi kendisine uymaya zorlayan piyasa şartları. Diğer bir isimle kurumsal kötülük kanalları. Yalancılık, düzenbazlık, dolandırıcılık, ihalecilik, faizcilik, ikiyüzlülük, gammazlık, namussuzluk, iffetsizlik, ... Adını siz koyun.

Bütün bu olumsuz tablo içerisinde insanı hakka, iyiliğe, adalete vb. erdemlere çağırdığını iddia eden, ve din adına konuşan geniş bir kitle. Bu çok konuşkan kitlenin

en önemli özelliği, toplumu temelden ilgilendiren, insanları bunaltan, sıkıntıya sokan ve felakete sürükleyen problemlerle ilgilenmeyip, kendi geçmişlerinden gelen veya bu günkü pozisyonlarını etkileyen/etkileme ihtimali olan konulara, alakasız problemler icat etmektir. Bu kesimin iki tür fonksiyonu ele alınabilir. Bunlardan ilki çoğunlukla insanların gündeminde olmayan ve sonu gelmeyecek, sonu gelse de toplumsal hayatta hiçbir şeyi değiştirmeyecek konuları sürekli ileri sürüp gündemi meşgul etmeleridir. İkincisi toplumun sıkıntıda olduğu temel problemler konusunda kati hükümler verip, bu hükümlerin uygulanmasını icra edecek, ortam oluşturacak çalışmalarını yapmamalarıdır.

Koskoca hoca efendiler oturmuşlar ilk insanın nasıl türediğini tartışıyorlar. Vatandaş faiz bataklığına her gün dört elle çekilirken, toplumsal nizam, adalet vb. konularda inlerken, hoca efendilerin derdi

insanın nasıl türediği huşu. Behey adam ne değişecek insanın nasıl türediğini bildiğinde ya da kabul ettirdiğinde. İnsan insanlıktan nasıl çıktı, geri nasıl insan olabilir onu konuşsana.

Beri tarafta Hoca efendiler fetva veriyor "Faiz Haramdır" (şükrederim adamlar faiz haramdır diyor, demeyenleri bu bağlamdan tenzih ederim) Diğer tarafta devletler kanun çıkartıyor, bireysel emekliliği zorunlu kılıyor. Bu sistemin içine seni sürekli atıyor. Sen çıkıyorsun o geri koyuyor. Televizyon her gün yüzde bilmem kaç faiz reklamı yapıyor. Daire almaya gidiyorsun adama soruyorsun kardeşim benim şu kadar param var gerisini senet yapalım: Diyor olmaz kredini biz çıkaralım bankayla muhatap ol. Genç evlenecek ev kuracak parası yok, yolu bankaya zorlanıyor. Sonra oradan biri çıkıp parmak sallıyor: Aman ha faiz yeme cehenneme gidersin. Peki, sen parmak sallayan zat, sen nereye gideceksin. Ortamda faizsiz ticaretin kanalları her gün kapanırken, sen ne yapıyordun? Bu berbat günahın tek sahibi piyasada ortada kalmış bu adam mı?

Toplum top yekûn zulme zorlanırken, yaralara merhem olacak hiçbir kurumun çabası içinde olmayanlar, işkembeden(affınıza sığınarak) fetva sallayarak milleti cennete veya cehenneme tıkmaktalar. En kolay iş olan sorumsuzca hüküm kesenler, siz söylediklerinizin size yüklediğinizin farkında mısınız?

Birileri milleti faize, kumara, içkiye, uyuşturucuya zorlarken zumanın son deliğine fetva veren kelli fellî adamlar, asıl çarkın başındakilere söyleyecek sözünüz yok mu? Zannımca arpalıktan beslenince adamın pek gıkı çıkamıyor.

Faiz haramdır diyen Âlim'in vicdanı

hiç sızlamıyor mu? Yahu benim görevim sadece fetva vermek değil kardeşim, bir işçi bu gün evlenecek olsa faizle kredi çekmeden evlenmesi neredeyse imkansız. Ben bu adamlar için bir kurum inşa etmenin yolunu bulmam lazım. Yoksa bu söylediğimim altında ezilir kalırım demiyor.

Adam, zina yapmayın, zina yapana şu kadar değnek bilmem ne diye sokakta dolaşıyorsun. Peki evlenmek istediğinde gençlere sahip çıkacak bir kurumu bu güne kadar inşa ettin mi? Sen İslam düşmanlarının gençleri zinaya, harama sürüklemek için kaç tane enstitü, kaç tane klüp, kaç tane internet sitesi, kaç tane yardım kuruluşu kurduğunu biliyor musun?

Sen şimdi fetva salladın diye kurtuldun öyle mi? Vallahi hesap gününde kurtulamayacaksınız. İş gücü milleti cennete cehenneme tıkan âlim kılıklılar, toplumun gençleri size itibar etmiyor biliyor musunuz? Siz şimdi fildişi kulelerinizden aşağı inin bakalım. Bir gençlerin arasına girin, girin de makaminizin farkına varın.

Sonuç olarak Âlimlere, kanaat önderlerine, fikir adamlarına düşen sadece tespit etmek, tahlil etmek değildir. Beraberinde aksiyon, çalışma gerekmektedir.

Toplumsal hayatımızda ciddi anlamda görev tanımlarına ihtiyacımız var. Görev tanımlamalarıyla ilgili bir sürü çarpıklıkla muhatap oluyoruz. Genelde iş yapmakla mükellef olanların ya ahkâm kesmekle ya da yakınmakla iştiğal ettiklerine şahit oluyoruz. Örneğin bir idareci çıkıyor meydanlara, normal şartlar altında kendisinin halletmesi gereken meseleden millette dert yakınıyor. Yahu sormazlar mı adama: "Bu senin işin, seni buraya bu işi hallet diye koyduk, peki sen neden bize dert yanıyor-

sun? Dert yakınacaksak biz yakınalım sen çözüm üretmekle mesulsün. "Aynı durum dini aksiyon merkezi olması gereken kurum ve bireylerde de baş gösteriyor. Cübbeyi sarığı takan, mikrofonu kapalı hüküm veriyor, iş aksiyona geldi mi ortada kimseler kalmıyor.

Bütün bu kafa karışıklıklarının karşısında bir hayli hırpalanmış genç ve dinamik bir kitle var. Şimdi bazı yüzüstler çıkıp gençler üzerinden lafazanlık yapıyorlar. Gençliğin ahlakî çöküşünden dem vurup, ahu figan eyleyip, vaveyla kopartıyorlar. Ben bu tiplere sadece gülüyorum. Can yakıcı bir gülme bu?

Bugünün gençleri dününkilerden daha mı ahlaksız: Dünün ilkesiz, duruşsuz, samimiyetsizleri bugününü gençlerini inşa etmediler mi? Dünün uyanıkları(!) bugünün gençlerine Allah'ın yasaları nasıl eğilip bükülür, din nasıl istismar edilir, azıcık bir dünyalık uğruna ahiret istikbali nasıl harcanır? Bunu öğretmediler mi?

Bu gençlerin aklıyla, imanıyla, vicdaniyle alay edenler dünyanın sahtekârları, menfaatçileri, mal yığıcıları, makam yalakaları, koltuk sevdalıları, şehvet düşkünleri değil mi? Bugün tüm suç gençlerin üzerinde mi? Hayır bu haksız bir yargı ve haksız bir hüküm olur.

Neyse ki Allah'ın sünneti/ilkesi kaimdir. Tecellisi hakır. Bu kaypak, değersiz, içi boş, kof kitle muhakkak bertaraf edilecek ve onların içinden hakkı üstün tutan, Allah'ın vaadini yerine getiren erler yetişecek. Gençlere düşen ideal bu övgüye mazhar kalitede terbiye olmaktadır. Yukarıdaki bütün olumsuz tipleri, kurumları çöp kutusuna süpürüp yerine yeni ve temiz arınmış olanlarını koymaktır. Laf ebeliğini bir kenara bırakıp hareket halinde olmaktadır.

SORUN BİLGİSİZLİK DEĞİL BİLİNÇSİZLİK

HATİCE BETÜL GÜRLER

İslam dünyası olarak bugün geri kalmışlığımızın temelinde yatan şey ilmi bir eksiklik değildir. Fikri bir eksiklik (bilinç eksikliğidir).

İçerisinde bulunduğumuz küresel dünyada kimse ilmi bir problem çekmemektedir. Aradığımız bilgiler artık parmağımızın ucundadır. Her türlü bilgiye neredeyse hiç çaba sarf etmeden ulaşabilmekteyiz.

İçinde bulunduğumuz temel sorun, sadece bilgi yönünden kendimizi doyurarak şuurumuzun da artacağını düşünmemizdir. Öncelikle şunu bilmemiz gerekir "Kendimizi ilmi açıdan tatmin etmekle, fikri açıdan bir doyum hissedemeyiz." Bu günümüz okurlarına ve aydınlarına özgü bir aldatma türüdür. Eğer bu fikri eksikliği hissetmezsek, iman ve ideoloji meselesi bizim için çözülmezse, onu

almaz ve ihtiyaç duymazsak Avrupa medeniyetini alacak ve üretmeyen ama ürettiğini sanan üreticilere muhtaç tüketici köleler haline geleceğiz.

"Hani biz meleklerle «Adem'e secde ediniz» dedik de hemen secde ettiler. Yalnız iblis kaçındı, kendini büyük gördü ve kâfirlerden oldu." (Bakara-34) Ayette belirtildiği gibi Allah'ın bütün melek-

leri insanın önünde secdeye kapanmış ve boyun eğmişlerdir. Çünkü Allah insanı irade sahibi, seçici, yeryüzünün halifesi olarak yaratmıştır. Onu üstün kılmıştır. Ona ruhundan üflemiştir.

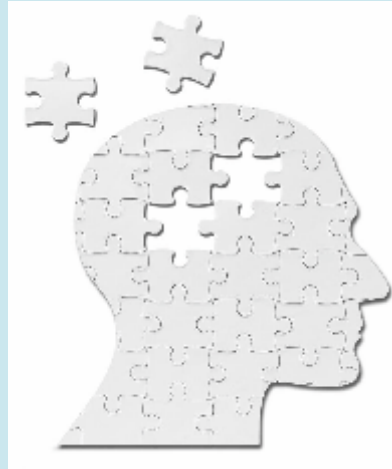
Ancak böyle bir öze, değere sahip olan insan gündelik şeylerin peşine düşer. Bu insanı insanlıktan uzaklaştıran bir bataklıktır. Ve böylece insan, mikropardan hayvanlara kadar tüm akılsızların hayatına hakim olan aynı döngüye düşer. Bu döngü içinde sürekli yer, uyur, kalkar, yemek için çalışır, çalışmak için yer, boş kalmak için çalışır, çalışmak için boş kalır, tüketmek için üretir, üretmek için tüketir. Ve bu kısır döngü içerisinde insan asıl nihai hedefini unuttur, Allah'ın ona vermiş olduğu yüksek mertebeden lağım çukuruna iner. Hayatını böylesine bilinçsiz ve şuursuz bir hale getirdiği için başkalarının kölesi olmaya mahkum olur.

Bizi bu şekilde bilinçsiz bulduklarında algılarımızı kolayca yönetmeye başlarlar. Bir gündemin üstünü örtmek için yeni gündemler ortaya koyarlar, büyük bir hakkı çiğnemek için bizi başka haklarla ilgilenmeye davet ederler. Bizi, sosyal sorumluluktan uzak, geri planda duran, dinini sadece bireysel ibadetlere indirgemiş, kendisinden başka hiç kimseyi düşünemez bir hale getirirler.

Zaten yapılmak istenen de budur. Kimsenin bireyselleşmiş bir Müslüman ile işi yoktur. "Eğer sahnede değilsen istediğin her

yerde ol. Hedef sahnede olmanın şartıyla istediğin yerde olmandır. Eğer bir yerde hazır bulunman gerektiği halde orada değilsen artık istediğin yerde bulunabilirsin. İster içki sofrasına oturmuş ol, ister namaza durmuş ol.*" Eğer bir yerde yangın varken sen o yangını söndürmek yerine başka bir şey ile uğraşıyorsan orada bir problem var demektir.

İşte bizim en büyük sorunumuz da budur. Daha önce ifade ettiğimiz gibi, bugün Müslümanların

sorunu bilinç ve fikir eksikliğidir.

Bilinç, bizi kendisine kurban eden sürekli uğraşlardan kendimize çağırır şeydir. Bizi kendimizi görmemiz için sürekli aynanın karşısına geçirir, kendimizi bilmemizi sağlar. Kendini bilmeyen, benliğinden uzaklaşmış bir insan ise artık kendini Allah'ın onu yerleştirmiş olduğu halife konumunda görmez. Kendini küçük görür. Ve kendini güdülmeye açık bir hale getirir.

Batının istediği de budur. Kendi-

mizi küçük görmemizi ister çünkü ancak bu şekilde sömürüye ve manipülasyonlara açık hale geliriz.

Bize yıllardır yapılan da budur. Önce dinimizi, dilimizi edebiyatımızı, sanatımızı, tarihimizi, düşüncelerimizi, her şeyimizi aşağıladılar. Bizi ikinci sınıf kabul ettiler, karşılığında kendilerini öyle yüce öyle büyük gösterdiler ve bütün çaba ve arzularımızın batıya uşaklık etmek için olduğuna bizi öyle inandırdılar ki sonunda onlar gibi davrandık, onlar gibi yedik, onlar gibi giyindik, onlar gibi konuştuk. Hatta müzik zevklerimiz bile onlara göre belirledik. Kendi müziklerimizi rahat rahat dinleyemezken klasik senfoni dinlerken hiç çekinmedik. Çünkü o senfoni üstün bir zevktir. Böylesine düşük seviyeli, doğulu bir insan batıdan gelen bir şeye nasıl burun kıvrabilir. (!)

Bütün bunlar insanın kendisine olan inancının elinden alınmasının sonucudur. Ve bunu yeniden sağlayacak tek şey bilinçtir. İnsanın yeniden kendi özüne geri dönmesi, hangi değerlere sahip olduğunu bilmesi, kendi kültürünü bilmesi gerekir. Kendini bilmesi ve Allah'ın ona vermiş olduğu halifelik sorumluluğunun farkında olması gerekir. Ancak bu şekilde kolayca satılabilen, yönlendirilen, pazarlanan bir varlık olmaktan çıkıp insan olabilir.

Kaynakça:

* Bilinç ve Eşikleştirme / Ali Şeriatı

TEVHİDİ ANLAMAK

ZEYNEB TÜRK O.

Tevhid; "birelemek, birlik, teklik" anlamlarına gelir. Şüphesiz bütün peygamberlerin ortak çağrısı, imanın ilk basamağıdır tevhid... Tüm peygamberlerin kavimlerini 'ilk' davet ettiğı gerçek bu kelimedir. Bu kelimedir baba ile oğulu karşı karşıya getiren tarih sayfalarında...

Bu kelimedir Nuh'u (aleyhisselam) kurtuluş gemisine alıp ciğerparesini azgın dalgalarda boğmaya mahkûm eden. O, Nuh'un (aleyhisselam) bıkmadan usanmadan dokuz yüz elli sene kendisine çağırıldığı kelimedir...

Bu kelimedir Lut'u (aleyhisselam) kurtulanlardan kılıp karısının başına gökten yağmurlar yağdırılan...

Yine bu kelime savaşların sebebi. Başta Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve diğer tüm Peygamberlerin uğruna her türlü eziyete katıldığı kelimedir. Hiçbir zaruretin, tebliğinden ve muhtevastından yüz çevirmeyi mubah kılamayacağı tek kelimedir. O, dinin zirvesi olan cihadın dahi uğrunda yapıldığı kelimedir.

"Andolsun ki Nuh'u elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a ibadet edin, sizin ondan başka ilahınız yoktur. Doğrusu ben, üstünüze gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum." (Araf 59)

"Ad kavmine de kardeşleri Hûd'u (gönderdik). O, dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a ibadet edin; sizin

O'ndan başka ilahınız yoktur. Hâlâ sakınmayacak mısınız?" (Araf 65)

"Semûd kavmine de kardeşleri Salih'i (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a ibadet edin; sizin O'ndan başka ilahınız yoktur." (Araf 73)

"Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a ibadet edin; sizin ondan başka ilahınız yoktur." (Araf 85)

Ayetlerde görüldüğü gibi her bir peygamberin kavminde Allah (cc)'in haram kıldığı içki, zina, ölçüde hile vs. gibi ameller bulunmasına rağmen onlar davetlerine bu kelime (tevhid) ile başlamışlardı. Peygamberlerin hepsi aynı

şeyi söylediler: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. O'ndan başka ilahınız yoktur..."

La ilahe illallah demek; Allah'tan başka ibadet edilecek, tapılacak, korkulacak, bel bağlanılacak, el açıp yalvarılacak, dua ve yalvarışlara cevap verip gereğini yerine getirecek, sığınılacak, sözü tutulmaya, hükmü tutulmaya layık olunacak biri yoktur demektir.

Asırlar geçti ama aynı şeyi söylediler, zamanlar değişti, şartlar değişti, milletler değişti ama bu metot değişmedi.

Lailaheillallah'ı söyleyenler öldürülüyor, işkence yapılıyor ve sü-rülüyorlardı. Rasullerin taşlanmalarının, kovulmalarının, reddedilmelerinin sebebi "la ilahe illallah" demeleridir. Rasullerin davetine uyarak onunla birlikte "la ilahe illallah" diyenlere işkence ediliyor, öldürülüyor. Rasuller risaletle görevlendirilmeden önce karakterlerinden, dürüstlüklerinden toplum tarafından övülüp takdir edilirken, ne zaman ki risaletle görevlendiriliyor, insanları tevhide davet ediyorlar işte o zaman toplum tarafından dışlanıyorlar. Çünkü onlar buldukları toplum içinde kurulu düzenleri yıkıyorlardı. Allah'ın rızasına muhalif kurulmuş düzenleri alt üst ediyorlardı. Asrın nemrudlarını, firavunlarını, ebu cehillerini rahatsız etmişlerdir.

Bu kelimeyi ilk söyleyen insanlar tamamen değişiyor, cahiliyenin tüm pisliklerinden arınmış olarak Allah'a teslim oluyorlardı. Bu kelimeyi söyleyen insanlar zamanın tağutlarına başkaldırıyor, kalplerinde dinmeyen bir coşku hissediyorlardı. Bu kelime onların ha-

yata bakış açılarını değiştiriyor, onlara yeni bir düşünce yapısı kazandırıyor. Onların dostluk ve düşmanlıklarındaki temel esas, bu kelimeydi. Onlarda kardeşlik ölçüsü bu kelimeydi. Onlar için bu kelimeyi kabul etmek demek, dünyada azabın her türlü-sünü kabul etmek demektir.

Ahlaksızlıkta yarışan insanlar, bu kelimeyle tarihte eşi görülmemiş ahlaki bir yapıyı oluşturmuşlardı. Geçim kaynakları insanlara zulüm, yağma, faizle fakirleri sömürme olan bu insanlar, bu kelimedden sonra ellerinde olanın hepsini Allah yolunda vermeye başlamışlardı.

Şu anda bizler de "la ilahe illallah" diyoruz. Uyurken la ilahe illallah, kalkarken la ilahe illallah diyoruz. Fakat bize bundan dolayı ne işkence yapılıyor, ne kovuluyor ne de öldürülüyoruz.

Hayatımızda değişen hiçbir şey yok. Eskilerin hissettiği coşkudan, imani ateşten eser yok. Tağutlara baş kaldırmak bir yana boyun eğmekten, zillet içerisinde yaşamaktan boynumuz çürüyor. Yeni bir hayat, nizam, düşünce bir yana, daha fazla cahiliye bağlarına sarılıyoruz. İzzet ve medeniyet bir yana; her geçen gün kanımız, namusumuz İsrail ve Amerika katillerinin ayakları altında daha bir ucuzluyor.

Bu kelimeyi söyleyen ilk nesil ve bizim aramızdaki bu açık farkın sebebi nedir acaba?

Aramızdaki farkın sebebi şudur ki; onlar bu kelimeyi söyledikten sonra hakkıyla yaşamış, bizler ise bu kelimenin ne olduğunu, neyi kabul ettiğimizi bilmeden bu kelimeyi söylemişiz.

Rabbimiz bizleri kula kul olmaktan, zalimlere kul olmaktan, diktatörlere kul olmaktan, nemrudlara, firavunlara, görünmeyen putlara, nefse, şehvete, paraya, şeytana kul olmaktan muhafaza etsin.

Bizler her durumda Allah'ı tercih edelim. Firavunların vadettiği makamı ve koltuğu, ufacak bir dünyalı değil, Allah'ı ve O'nun vadettiği ebedi cennetini tercih edelim. Sürgünden, hapse atılmaktan, kulağımızın çekilmesinden değil, Allah'ın azabından korkalım. Makamımızı ve koltuğumuzu kaybetmekten değil, gözlerin dışarı fırlayacağı günden korkalım. Çevremizdeki insanları kaybetmekten, ticari malımızın kesada uğramasından değil, içecek olarak sadece kan ve irin, yiyecek olarak zakkumdan başka bir şeyin bulunmadığı, ağızlara ateşten gem vurulduğu cehennem azabından korkalım.

Tüm bunları kaybetmekten korkmuyorsak bile Allah'ın yüzümüze bakmayacağı günden korkalım.

Ve unutmayalım!

Uğruna dalkavukluk yaptığımız zalimlerin, değil kendilerini, bizi dahi kurtaramayacaklarını...

Ve Allah'ın ayetlerini ufacak bir dünyalığa satmayalım, hükümlerini gizlemeyelim, susmayalım!

İyi bilelim ki ölüm çok yakındır. "İlminizle ne yaptınız?" sorusu sorulmadan harekete geçelim.

Davamızın sonu, alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Kaynakça:

Mehmed GÖKTAŞ/Gençlerle Tevhid Dersleri

28 ŞUBAT DEVAM EDİYOR

YAHYA ÖZBEK

28 Şubat post-modern darbesinin üzerinden 21 yıl geçti. O dönemde yaşanan baskı ve mağduriyetleri hatırlamak, yad etmek adına düzenlenen programlar, açık oturumlar ve konferanslarda günümüzde yaşanan baskı ve mağduriyetler gündeme alınmıyorsa bu içi boş ve anlamsız bir merasime dönüşecektir.

28 Şubat sürecinde sözün gücüne iman ettiğini zannettiğimiz niceleri bugün maalesef gücün sözüne teslim olmuş durumdadır. O gün "herkes için adalet" sloganını dilden düşürmeyenler, bugün yaşanan zulümlerin üstünü tevellilerle kapatma derdinde. Kendilerini 28 Şubat mağduru olarak tanıtan niceleri, zulüm kendileri gibi iktidarın koşulsuz destekçilerine uğramadığı sürece müsterih.

On binlerce insan suçu henüz ispatlanmadan işinden atılırken, yine on binlercesi düşüncesinden ötürü hapis yatarken adaletle emrolunan Müminler bir itiraz yükseltebildiler mi? Sadece "Savaşa Hayır" demeleri sebebiyle hapse atılan, akademik hayatı bitirilen insanlar bizden olmadığı için bırakın tepki göstermeyi, yaşanan mağduriyetlere alkış tutar hale geldik. Samimiyetle soralım kendimize: "Bir topluma olan kininiz sizi adaletten alıkoymasın." ayeti kerimesi bizim için ne ifade ediyor?

Bir insan bize göre farklı düşüncelere, hatta bize göre çok yanlış düşüncelere sahip olabilir. Fakat bu onun cezalandırılmasını gerektirir mi? Fiili olarak hiçbir suça bulaşmamış bir insana nasıl olur da yazdıklarından ötürü terörist damgası vurulur ve bu insan nasıl olur da ağırlaştırılmış müebbet hapis istemi ile yargılanabilir? Dahası kanaat önderlerimiz bu sorduğumuz soruların 10'da 1'ini niçin soramaz?

28 Şubat 1000 yıl sürecek demişlerdi. 1000 yıl sürmez belki ama 21 yıldır sürecin kesintiye uğramadığı kanaatini taşıyanlardanız. O günün darbecileri bugün el üstünde tutulurken o günün mağdurları 20 yılı aşkındır suçsuz yere hapis yatıyor. Aradan geçen bunca yıla rağmen cezaevlerinde tutulan 600'e yakın mahpus ve bu mahpusların aileleri yönünden söz konusu darbe halen hayat çalmaya devam ediyor.

Ne gariptir ki 28 Şubat sürecinde darbeciler eliyle görev yaptığı üniversiteden uzaklaştırılan Alev Erkilet Başer'in, 15 Temmuz sonrasında 'yazar Ali Bulaç'ın tutukluluk haline son verilmesi ve tutuksuz yargılanmasına' dair yaptığı çağrı sonucu görevde olduğu üniversite yönetimi tarafından sözleşmesi feshedildi. 28 Şubat 1997'nin üzerinden 21 yıl geçmesine rağmen ne acı ki "düşünce" her zamankinden daha

fazla suç kabul edilir oldu. Bugün adalete dair yapılan şahitlikler maalesef OHAL bahanesi ile mahkum edilmektedir. Vahim olan durum ise adaletle emrolunan Müminlerin ahvalidir.

Bugün iktidara yamanmadan bağımsız bir İslami duruş ortaya koyma gayretinde olan Furkan Vakfı ve Alparslan Kuytul'a yönelik operasyon da zulmün devam ettiğinin fotoğrafıdır. Bu operasyon yanlışa yanlıştır, doğruya doğru diyenlere de bir ikaz niteliğindedir. İktidar sahiplerine hakın hatırlatılması ve yanlışlarına muhalefet edilmesi ağır gelmiştir. Çözüm olarak 28 Şubat örneğinde olduğu gibi iftira ve kumpaslarla susturma yöntemi devreye girmiştir. Kendimizden olmayanlar zulme uğradığında solcu dedik, FETÖ sempatzanı dedik, sustuk. Peki samimiyetinden şüphe duymadığımız Müslümanlar iftiralar ile karalanırken, hapsedilirken dahi sesimiz çıkmayacak mı? Alparslan Kuytul'un eşi Semra Kuytul'un, 'bu süreçte Müslümanlardan görmediğimiz desteği solculardan gördük' beyanında bulunması hiç mi utandırmıyor bizi?

Hepimize endişeye sevk etmesi gereken ise Rabbimizin şu uyarısıdır:

"Zulmedenlere meyletmeyin, yoksa size de ateş dokunur. Allah'tan başka yardımcılarınız da yoktur. Sonra yardım da gö-

ATAM İZİNDEYİZ !

İHSAN ASLAN

"Yıl olmuş 2018, birileri hala atalarının izinden mi gidiyor?" demeyin!

Milattan önce de gidiyorlardı, şimdi de gidiyorlar ve sonra da gidecekler..

Bu Allah'ın bildirdiği bir gerçek. Kur'an'ın başlıca temalarından biri "atalar dini"ne vurgudur. Hz. Muhammed'in toplumuna ve ardından gelecek tüm insanlığa indirilmiş Kur'an, insanları atalarının dininden, Allah'ın dinine davet eden bir içeriğe sahiptir.

Tarih boyunca yapılan tebliğlerde tüm elçilerin karşılaştıkları en büyük engellerden biri, insanların Allah rızasına ve korkusuna da-

yalı din ahlakını yaşamak yerine, din ahlakıyla uyuşmayan fikirlere ve alışkanlıklara körü körüne bir bağlılık duymaları olmuştur. Kur'an'da iman etmeyenlerin şiddetle savundukları, kendilerine anlatılan din ahlakını, hiçbir şekilde kabul etmemelerine neden olan bu geleneksel din, "ataların dini" olarak nitelendirilmektedir.

Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve Peygamber'ine gelin" dediği zaman: "Atalarımızı üzerinde bulduğumuz din, bize yeter!" derler. Peki Ataları bir şey bilmeyen ve doğru yolu da bulamayan kimseler olsa da mı? (Mâide, 104)

İnsanlar, analarından babaların-

dan gördükleri, alışlagelmiş, gelenekselleştirilmiş bir inanca, ne zaman sahip olmaya başladılar ise, o topluma bir peygamber gönderilmiştir:

"Bu Kur'an, ataları uyarılmamış, bu yüzden de gaflet içinde olan bir kavmi uyarman için mutlak güç sahibi, çok merhametli Allah tarafından indirilmiştir." (Yâsin, 5-6)

"Ataları uyarılmamış toplum" ifadesi, bazı müfessirlere göre "hak olandan yüz çeviren, uyarıya cevap vermeyen ve bu yüzden de gaflet içinde olan bir toplum" şeklinde yorumlanmaktadır. Diğer bazı müfessirlere göre ise, bu

ifade "Hz.Muhammed'in ilk muhatap kitlesi olan Kureyş ve çevresindeki toplumlara yakın zamanlarda bir uyarıcı gönderilmiştir." şeklinde yorumlanmaktadır. Bu yorumlardaki ortak nokta şudur ki; vahyin mesajından habersiz kalmış veya yüz çevirmiş toplumlar, muhakkak ki gaflet içindedirler.

Peki bu açıdan bakıldığında günümüz toplumlarının durumu nedir?

Bugün Amerika ve Batı toplumları adeta bir gaflet bataklığında çirpinmektedirler.

Anlamalarını yitirmişler, amaçlarını kaybetmişlerdir. Demokrasi, laiklik gibi kavramlar üzerinden Allah'ın ayetlerini terkeden;

sekülerizm, liberalizm gibi kavramlar üzerinden dünyevileşen, ahireti unutan, dolayısıyla hakikate yüz çeviren;

kapitalizm ve emperyalizm gibi kavramlar üzerinden de zalim ve zulüm üreten Amerika ve Batı toplumları...

Müslüman toplumlar ise, Batı'nın kavramlarına, İslam'ın kavramları ile karşılık vermekten ve kendi kavramlarını üretmekten aciz kalmışlardır. Dolayısıyla Batı'nın ve Amerika'nın hegemonyası altına girmişlerdir.

Bugün zihinlerimiz, en iyi yönetim biçiminin demokrasi ve laiklik olduğu algısıyla doldurulmuştur. "Neden en iyidir?" sorusunun hiçbir mantıklı cevabı verilememektedir. Çünkü "insan yapımı" ideolojiler ve yönetim biçimleri, bu dünyada insanı tanımlama, so-

runları tespit etme ve bu sorunlara karşılık çözüm üretme noktasında yetersiz kalmaktadırlar.

Müslüman toplumlar, adaletsizliğin, yoksulluğun, ahlaksızlığın içinde yüzmektedirler. Bunun sebebi Allah'ın ayetlerinin referans kaynağı olmaktan çıkarılmasıdır. Baktığımız zaman bu sistem, bizlere yüzyıllık bir "atalar dini" olarak miras kalmıştır. Toplumun büyük bir çoğunluğunun kabul ettiği bu sisteme karşı, yeni bir adil düzen arayışı, zihinlerde hayal dahi edilememektedir.

Bu örneği vermemizin sebebi, aslında çok geçmişe, uzaklara gitmeden de şuan içerisinde bulunduğumuz toplumun durumunun, inancının, ilkelerinin "atalar dini" olduğunun farkına varılmasıdır.

İnsanoğlu, nefsinin ilah edinmeye, hakikati terk etmeye, gerçek olandan yüz çevirmeye başladığı zaman, kendisini bir sapmanın içerisinde bulur. Bu sapma zamanla geleneksel bir inanca dönüşerek birçok insanı etkilemeye başlıyor ve insan, uzun zaman sonra bir "ata" olup çıkıyor. Şuan yaptığı yanlış uygulamalar ve din adına ürettiği sapmalar, ileride çok büyük hezimetlerin kaynağına dönüşüyor. Bu anlamda meselenin ciddiyetinin anlaşılması gerekiyor...

Ataların dinine uyan insanların çoğuna, saplandıkları fikirlerin yanlışlığı sözlü ve yazılı, türlü şekillerde anlatılsa da bu inançlarından vazgeçmezler. Çünkü onlar atalarının dinine körü körüne bağlanmış, bu nedenle de akıl, kavrama ve muhakeme yetenekleri-

ni yitirmişlerdir. Böylece çok küçük bir çocuğun bile kolaylıkla görebildiği gerçekleri göremez hale gelmişlerdir. Allah inkarcıların görme ve kavrama yeteneklerini kaybettiklerini Kur'an'da şöyle haber vermiştir:

"Andolsun, cehennem için cinlerden ve insanlardan çok sayıda kişi yarattık (hazırladık). Kalpleri vardır bununla kavrayıp anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıklardır. İşte bunlar gafil olanlardır." (Araf 179)

Budistlerden Yahudilere, Hristiyanlardan totemlere tapan Afrika kabilelerine kadar pek çok toplum, dinlerini atadan kalma miras olarak uygulamaktadır ve bunların hiçbirisi hak din değildir. Çünkü bu dinlerde amaç, hak dinde olduğu gibi Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak değil, geleneği devam ettirmenin getirdiği "nostaljik zevki" yaşamak, kimi zaman da bazı çıkarlar elde etmektir.

Peygamber zamanındaki cahiliye toplumu, atalarının dinine iman ediyorlardı ancak toplumsal olarak İslam ile uyuşan birçok erdemli davranışı da destekliyorlardı. Adaletli olmak, fakirleri doyurmak, köleleri azad etmek, sözlerine sadık kalmak, emanete sahip çıkmak gibi davranışlar, toplumda şöhret ve itibar kazanmak, söz sahibi olmak adına yapılıyor. Yani bazı çıkarlar elde edebilmek için...

Kuran'ın vurguladığı temel ilke ise Allah'ın rızasını kazanmaktır.

İnsanın yapacağı tüm erdemli davranışların ahiri anlamda bir karşılığı olabilmesi için o işin Allah rızası için yapılması şarttır. Müslüman kendisine bunu temel almaldır. Bu konudaki bir ayet konuyu açıklamaktadır:

Binasının temelini, Allah korkusu ve hoşnutluğu üzerine kuran kimse mi hayırlıdır, yoksa binasının temelini göçecek bir yarın kenarına kurup onunla birlikte kendisi de cehennem ateşi içine yuvarlanan kimse mi? Allah, zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 109)

Çoğu kimsenin din hakkında sahip olduğu izlenimler, aslında geleneksel din hakkında sahip olduğu izlenimlerdir. Geleneksel din ise, türlü kerametlerden, sayısız batıl inanç ve törenlere kadar uzanır.

Aslında pek çok kişi, bu geleneğin birtakım mantıksızlıklara dayalı olduğunu fark eder. Ama olayın doğrusunu araştırma gibi bir zahmete de girmek istemediklerinden, "dinden olabildiğince uzak kalma" yolunu seçerler.

Hatta din dışı fakat gelenek içinde din olarak tanımlan bu tür saf-sataların varlığı, onun dinden kaçması için de kendince bir tür meşru zemin oluşturur.

Bugün deizm ve ateizm bataklığına düşen gençlerin sayısının yüzlerce kat artmasının sebebi de aslında "atalar dini"nin, onlar için bir bahane ve kaçış malzemesi olmasındandır. Şüphesiz ki insan ebedi bir ateşe doğru koştuğundan habersizdir.

Bugün "Atalarımızın izindegiz!" diyerek ateşli bir şekilde bu geleneği savunan ve atalarına sahip

çıkanların hesap günü geldiği zaman atalarını inkar edecekleri ve onlara beddua edecekleri gerçeği de Allah'ın ayetle bildirdiği bir gerçektir. Muhakkak ki Allah'ın vaadi gerçektir. O yüzden şimdiden içerisinde bulunduğumuz durumun tespitini yapmalı, neye inandığımızın sorgulamasını yapmalıyız. Yazımı şu sarsıcı ayetlerle bitirmek istiyorum:

"(Atalarının dinine uyan o kimseler) Yüzlerinin ateşte darmadağın olduğu o Gün, "Eyvah!" diye fer-yad ederler, "keşke Allah'a itaat etseydik, keşke Elçi'ye uysaydık!"

"Ey Rabbimiz!", "Biz Reislerimize ve ileri gelenlerimize uyduk, bizi doğru yoldan uzaklaştıranlar onlardır! Onlara iki misli azap çektir ve rahmetinden tamamen mahrum bırak!" (Ahzâb, 66 - 68)

ŞEHİD

BURAK ÇAMUR

İnsan, yolunu kaybetme riskini her daim taşıyan bir varlıktır. Menzilden alıkoyacak içte ve dışta birçok engeli bulunmaktadır. Yoldan ayrılmaması için yoldaki işaretler en sağlıklı rehberdir. Şubat ayı vesilesiyle tekrardan hatırladığımız şehidler bu işaretlerin başında gelmektedir. Yolumuzda yer alan işaretin yolumuzu aydınlatması için öncelikle o işaretin farkında olmamız gerekmektedir.

İnsan dünyaya ayetlerde ifade edildiği üzere iki amaçla gönderilmiştir;

"Hani Rabbin, Meleklerle: "Muhakkak ben, yeryüzünde bir halife yaratacağım" demişti." (Bakara 30)

"Ben insanları ve cinleri yalnızca bana kulluk etsinler diye yarattım." (Zariyat 56)

Kulluk insanın Allah'la dikey ilişkisini temsil eder. Halifelik de insanın yatay ilişkisini vurgular. Hilafet insanın yeryüzüyle olan ilişkisinin adıdır. Arzı O'nun istediği doğrultuda tasarlamak, yönetmektir. Halifelik şehadet âlemiyle ilişkilidir. "O gaybı ve müşahede edilebileni (Alim'ül-Ğaybi ve'ş-Şehadeti) bilir."¹ Ayetindeki "müşahede edilebileni" âlemlerle ilgilidir. Şehadet âlemi; insanın duygularıyla kavradığı, hazır olduğu âlemdir. Bu âlemin temel dayanağı adalettir. Adaletten ayrı kalındığında şehadet tekrar adaleti tesis etmek için mücadele eden-

lere nasip olur. Tarih boyunca bütün şehitlerin hayatını okuduğumuzda hepsinde ortak olan nokta zulme karşı bir direniş sergilemeleridir. Bu nokta aslında yolda yürüyen insanında ne tarafta durması gerektiği konusunda önemlidir. Zulüm doğrudan adaletin karşısında yer almaktadır. Zulmün savunulması veya açıklanması mümkün değildir. Zulüm doğrudan mazlumun oluşmasına sebebiyet vermektedir. Mazlumların, mustazafaların yanında yer almak ve onlar için mücadele etmek Müslüman'a vazifedir. Zulmün yanında şehidin adının zikredilmesi şehidin pak emanetini kirletmektedir.

Şehadet tanıklık etmek, huzurda

olmak, yemin etmek, gizlemek, farkında olmak ve bilmektir. Şehadet getiren kişinin nelere "La" dediğini bilmesi, idrak etmesi gerekmektedir. Aynı şekilde neye "İllallah" dediğini de bilmesi, farkında olması gerekmektedir. "La" ve "İllallah" kelimeleri bilinçsiz söylenmiş kelimeler değildir. İsyan etmek ve boyun eğmek doğrudan bilinçli olmakla, karar vermekle, sebat etmekle bağlantılıdır. Şehadetin birbirini tamamlayıcı iki parçası vardır.

Şahit; tanık olan, farkında olan, bilen, analiz eden, hakkın tarafını seçen, örneklik teşkil edendir.

"Peygamberin size şahid olması, sizin de insanlara şahid olmanız için size Müslüman adını veren O'dur." (Hac Suresi 78)

"Biz sizi, insanlara şahid olmanız için orta(vasat) bir ümmet kıldık; Peygamber de sizin üzerinizde şahid olsun." (Bakara 143)

Şahidin tanıklığı yukarıdaki ayetlerden de anlayacağımız gibi hukuk literatüründeki tanıklık değildir. Bu tanıklık sadece olayı görmeyi değil olayı fark etmeyi, analiz etmeyi ve olaya müdahil olmayı, Hakk'ın safında yer almayı gerektiren bir tanıklıktır. Çünkü bu şahidlik peygamberi bir emnettir.

Şahidlik ve şehidlik bir bütün olarak şehadete ulaşmanın adıdır. Şehidlik; akılsız, bilinçsiz, amaçsız, duygusal, tepkisel bir ölüm değildir. Şehid; herkesin ölümden korktuğu, ölümün unutulmak istendiği zamanda ölümü arzula-

yan, ölümü vuslat olarak görendir. Bunun sonucunda ise "ölüm-süzlüğe" kavuşur. Şehid ölümün "yakın"lığını fark eden insandır.

Şehidler; Şehid Mutahhari'nin dediği gibi mum gibidirler. Kendilerini tüketerek etraflarını aydınlatırlar. Başkalarının dertleriyle dertlenmek ve o dertlere çözüm arayışı içerisinde olmak en önemli özelliklerinden biridir. Mum misalinden anlaşılacağı gibi şehid; infakin, vermenin, fedakârlığın zirvesidir. Şehid aklını, kalbini, dikkatini, canını aslında verebileceği her şeyi verendir. Şehidin bir ideali, amacı vardır. Şehid dikkatini vermesi gerekir. Dertleri vardır, çözülmeyi bekleyen sorunlar vardır. Çağının olaylarının farkında olması gerekir. Aklını verir; analiz etmesi, çözümlemesi, çözümler üretmesi gerekir. Ümmetin eksikliğini tespit etmesi, bu eksikliği giderecek yollar araması gerekir. Düşmanını tespit etmesi, doğru strateji belirlemesi gerekir. Kalbini verir, canlandırması gereken tarih, insanlık ve yaşatması gereken çağlar vardır. Canını verir, kanıyla yücelteceği, hayat vereceği insanlık vardır.

Her şehid bir furkandır. Şehadet hakla batılın ayrıldığı, fluluğun, şüphenin ortadan kalktığı çizgidir. Şehid; üstü örtülmüş hakikatin bulucusu, unutulmuş hakikatin hatırlatıcısı, karanlığın hakikatle aydınlatıcısıdır. Şehadetin en önemli özelliklerinden birisi budur. Bugün bizlerin en çok ihtiyaç duyduğu çizgi furkan çizgisidir. Bu çizgiyi fark etmemizi sağ-

layacaklardan birisi de şehitlerdir. Şehidler hayatlarını doğru okumalı sadece son "an"larına takılı kalmamalıdır. Şehidin kanını değerli kılan sadece ölüm anı değil bütün bir hayattır. Ölüm anının aşırı kutsallaştığı dönemde es geçilen bir hayat bulunmaktadır. Son an aslında yaşanan hayatın mükafatıdır. Bu nazardan şehidin esasında ölümle değil hayatla doğrudan ilişki olduğunu kavramaktayız. Hayatı ve emeği irdelenmediği, anlaşılmadığı takdirde hamasi söylemlerimize kurban olacaktır. Bütün şehidler hayatlarında ortak olan bir diğer nokta ise refah arzusu içinde olmamaları ve konforu tercih etmemelidir. Şehidler hakikatin peşinde ilerlerken yoldaki refah içeren durakların hiçbirini tercih etmemişlerdir. Fiziksel ve zihinsel olarak konforu tercih etmemişlerdir. Mücadele ve hareket halinde olmak onların hayatlarında aşikar olarak göreceğimiz özelliklerdendir.

Şehidin insanları ilgilendiren mesajı vardır. Mesajı olmayan, mesaj taşımayan şehid olmaz. Şehid taşıdığı mesajın önemini farkındadır. Mesajını duyurabilmek için mücadele etmiştir. Mesajını insanlar fark etsin diye canını vermiştir. Ali Şeriatî'nin "Şehadet" kitabındaki son sözler bu durumu çok güzel açıklıyor;

Gidenler Hüseyini bir iş yapmıştır, Kalanlar ise Zeynep olmalıdır, Yoksa Yezididirler...

¹ Tegabun Suresi 18.ayet

KIRGINLIKLARIMIZ VE AĞIR UYKULARIMIZ

ZEYNEP ŞANLI

Alarmımın hoş melodisinden önce patlıyor bombalar, uyanıyorum. Çünkü bir kentte bombalar horozların ve telefon alarmlarının yerine geçtiyse, uyku yoktur artık. Nerede uyandığımı, nasıl uyandığımı düşünenecek kadar vaktim olmadığını biliyorum. Burnuma dolan ahşap kokusu ve tozlar yüzümü buruşturuyor; toza ve bom-

balara alerjim var. Başucumda duran eski tahta masanın kalbinin attığını hissediyorum, sonra bir defterin nefes alış-verişlerini duyuyorum, sayfaların hışırtısını ve bir kalemin mırıltılarını... Herşey öylesine canlı ki, kendi hareketsiz ellerimi, bir süredir tuttuğum nefesimi fark edince bir an bütün duyularımın o masaya ve üzerindeki-

re geçtiğini düşünenecek oluyorum, düşünmüyorum. Çünkü ben o masaya oturmazsam, o defterin kapağını açmazsam ben, o kalemi tutmazsam, hiçbir faydası yok canlılıklarının. Kalemi elime almamla bütün o kalp atışları, nefes alış-verişleri tekrar başlıyor ve her şey yazmaya itiyor beni. Bir bir yazıyorum kırınlıklarımı.

"kırgınım

Rabb'in tufanından Rabb'in dağlarına sığınanlara

Kızıldeniz'in ortasında kalanlara

ve altın buzağıya tapınanlara

kırgınım

Muhammed'in mübarek başına işkembeler saçanlara

Onu taşıyanlara ve alaya alanlara

Ondan nefret edecek kadar kalbi kararanlara

"şüphesiz bu apaçık bir sihirden başka bir şey değildir." laflarını,

dillerine pelesenk yapanlara kızgın ve kırgınım

onlara ve Kudüs'ü

Kudüs'ü itlerin eline bırakanlara

onlara ve duymayanlara

masumların imdat çığlıklarını asla duymayanlara

satırlarca yazılmış figanlar karşısında

susup kalanlara kırgınım

araba motorlarını kedilerin girebileceği gibi tasarlayanlara da

bir hayli kırgınım aslında

duraktan binmedi diye yaşlı teyzeyi azarlayan şoför beye

pamuk şekerini pamuktan yapmayıp

çocukları kandıranlara kırgınım

ve favori mevsimi kış olanlara

sıcacık evlerinden kışı sevenlere

soğuktan tir tir titreyen bir köpeğin gözlerindeki

acziyet kadar

bombaların hain sesini duymamak için

kulaklarını tıkayan çocuğun gözlerindeki

karanlık ve dehşet kadar kırgınım

ben Filistin'de, Myanmar'da, Doğu Türkistan'da

bir çocuğum, bir anayım ve kırgınım"

Defterin kapağını kapatırken göz kapaklarım ağırlaşıyor. Biz uyurken oluyor her şey ve biz uyurken ölüyor açlar. Sana, bana ve onlara kırgınım, uyuyoruz diye. Ben de insanlığın yapabildiği en iyi şeyi yapacağım şimdi, uyuyacağım. Ta ki bombalar benim başımda da patlayana kadar, soğuklar benim bedenimi de ısırana kadar ve açlık beni de bulana kadar...

HZ. MUHAMMED VE SPOR ETKİNLİKLERİ-5

YUNUS ERDOĞAN

Bismillahirrahmanirrahim

Hamd Allah'a, selam O'nun seçilmiş kullarının üzerine olsun...

Geçmiş insanoğlunun avcılık günlerine dayanan, oku bir yay aracılığıyla hedefe ulaştırmayı amaçlayan bir spor dalı olan atıcılık (okçuluk), 1904 yılında Olimpik programa alınmış, 1972 yılından itibaren de aralıksız olarak tüm programlar da yer almaktadır. 1931 yılında ise kurulan ve halen 140 ülkenin üye olduğu Uluslararası Okçuluk Federasyonu (FITA- Fédération Internationale de Tir a l'Arc) okçuluk dalında en büyük otoritedir.

Atıcılık(okçuluk), Müslümanların tarih boyunca en çok ilgi duyduğu spor branşlarından biridir. Bunun sebebinin "Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet hazırlayın" (el-Enfal,

8/60) ayet-i olduğunu varsaymak mümkündür. Hz. Peygamber atıcılığı, daha çocuk iken öğrenilip ölünceye kadar bırakılmaması gereken bir maharet olarak nitelendirmiş; insanın boş kaldıkça, canı sıkıldıkça, dinlenmeye ihtiyaç duydukça, vaktini değerlendirmek için sportif faaliyetlerle uğraşmasını uygun görmüştür.

"Çocuklarınıza Kur'an okumayı, ok atmayı ve yüzmeyi öğretiniz". "Ok atmak nafil ibadetten daha hayırlıdır". "Sıkıntısı olan bir kişi ok ve yay edinse sıkıntısı zail olur". gibi hadisleriyle ok atmayı teşvik eden Hz. Peygamber Uhud savaşında, yanında ok atmakta olan Sad bin Ebi Vakkas'a ok verirken, başarısı karşısında heyecanlanıp: "At ya Sad at, anam babam sana feda olsun!" demiştir. O gün 1000'den fazla isabetli ok atan Sad bin Ebi Vakkas dev-

rinin en usta okçusu idi. Bu yüzden kemankeşlerin piri sayılmış, pirlük kuşağını kendisine bizzat Hz. Muhammed (S.A.V)'in kuşattığına inanılmıştır.⁽¹⁾ Sad bin Ebi Vakkas'ın Peygamberin bu iltifatına mazhar olması olayı Ali bin Ebi Talip tarafından şöyle anlatılır: "Ben Ebul Kasım Muhammed'in hem annesini hem de babasını feda etmesini ilk kez işittim". Evet gerçekten de öyledir İslam tarihine ve siyer anlatılarına baktığımız da hiçbir anlatıda ve rivayette Peygamberin birisine anam babam sana feda olsun dediğini görmemiştir. Ya anam sana feda olsun demiştir. Ya babam sana feda olsun.

Hz. Peygamber bir gün atış yapmakta olan bir gruba rastlayınca, ayakkabılarını çıkararak atış sahası içerisinde yalınayak yürümüş ve onlara katılmıştır. Yine o,

atıcılık eğitiminin yapılmasını devamlı teşvik etmekle kalmamış, zaman zaman kendisi de atış poligonuna, atıcıları teşvik ve seyretmeye gitmiş, hatta atıcıları seyredirken onlardan bir tarafı tuttuğu da olmuştur.⁽²⁾ O devrin atıcılık sporları arasında "Dirkele" adında mızraklarla oynanan ve özellikle siyahiler arasında yaygın olan bir spor dalı da vardır.⁽³⁾

Bir savaş sporu ve cihad aleti olan ok eğitiminin sünnette çok önemli yeri vardır ki Hz. Peygamber bir hadislerinde "Sizden hiç kimse oklarıyla eğlenmekten geri durmasın" buyurmuştur.⁽⁴⁾ Bir seferinde sahabelerden bir grubun eğlenmeye gittikleri söylenince, Hz. Peygamber "Atış eğlendiğiniz şeylerin en hayırlısıdır." buyurarak onları teşvik etmiştir.⁽⁵⁾

Peygamberimiz ok atış müsabakalarında zaman zaman taraftar da olmuş ve herkese örnek olacak taraftarlık dersi vermiştir. Seleme bin Ekva isimli sahabe'nin anlattığına göre Hz. Peygamber çarşıda ok yarışını yapan Beni Eslem'den bir gruba karşılaşıncaya onlara "Ey İsmailoğulları! Atın, zira atalarınız atıcı idiler. Atın; fakat ben falan kabileyi tutuyorum" demiştir. Bu söz üzerine bazıları atıştan vazgeçince Hz. Peygamber "Ne oldu, niye atmıyorsunuz?" diye sormuş, "Nasıl atalım,

siz öbür tarafı tutuyorsunuz." Cevabını alınca da "Atın, ben hepimizi, her iki tarafı da tutuyorum" buyurmuşlardır.⁽⁶⁾

Habeşistanlıların Mescid-i Nebevi'de yaptıkları mızrak oyunları kadın-erkek pek çok kimse tarafından da seyredilirdi. Hz. Ömer (R.A) bir defasında bunu engellemek istemiş, Rasûlullah (S.A.V) ona "Bırak oynasınlar" demiştir. Hz. Aişe (R.A)'ye bizzat Hz. Peygamber, bu mızrak oyununu seyretmeyi teklif etmiş, onu ridasıyla örtterek, mescitte icra edilen oyunu beraberce Hz. Aişe usanincaya kadar seyretmişlerdir. Rasûlullah (S.A.V) "Haydi Habeşliler! Gösterin kendinizi" diyerek, onları teşvik etmiş (Buhari, "Salat" 69, "İdeyn" 25; Müslim, "İdeyn" 17, 221) ayrıca "Eğlenceye düşkün genç kızların durumunu takdir edin, anlayış gösterin" buyurmuştur.⁽⁷⁾ Bu anlayıştan kasıt ise günümüzde olduğu gibi bir eğlence anlayışı değildir. Allah'ın (C.C) koyduğu hükümlere uyararak helal- haram sınırlarına riayet ederek haddi aşmadan yapılan ve uygulanan bir eğlence anlayışıdır. Bu da bize şunu göstermektedir ki; Hz. Peygamber kadınlarımızın ve genç kızlarımızın eve kapatılarak, okutulmuyarak, onların önlerine engeller koyarak, sosyal aktivite ve spor

yapmalarına herhangi bir engel koymamıştır. Koyulmaması gerektiğini de rivayette anladığımız üzere tavsiye etmiştir. İşte sosyal hayatın içinde bizzat yer alan Peygamber efendimiz bizlerin de sosyal hayatın içinde etkin bir şekilde yer almamızı tavsiye etmiş, haksızlıklara, adaletsizliklere ve benzeri gibi durumlara karşı tepkimizi en etkili ve güzel bir şekilde dile getirmemizi ve uygulamamızı bizlere tavsiye etmiştir. Hangi alan ve saha da olursa olsun biz Müslümanlar uyanık olmalı ve tepkimizi korkmadan çekinmeden dile getirmeliyiz. Unutmamalıyız ki "Bütün uyuyanları uyandırmaya bir tek uyanık yeter". Dua eder dua bekleriz.

¹ Ünsal Yücel, (1999), *Türk Okçuluğu, Atatürk Yüksek Kurumu, Atatürk Kültür Merkezi Yayını-182, Ankara*

² Canan, İ., (1980), *Hz. Peygamberin Sünnetinde Terbiye, Ankara*

³ Hamidullah, Muhammed, (1980), *İslam peygamberi, (çev. Salih Tuğ), İstanbul*

⁴ Müslim, (Ebu'l-Hüseyn Müslim b. El-Haccac el-Kuşeyri en-Nisaburi), (1981), *Müslim, İstanbul*

⁵ Alaeddin Ali el-Muttaki b. Hüsameddin el-Hindi el- Burhan Fevri, (1985), *Kenzul Ummal fi Süneni'l-Akval ve'l Efal, Beyrut*

⁶ Buhari, (Ebu Abdullah Muhammed b. İsmail), (1315 h/1915), *el-Cami-ül Müshedüs Sahihül Muhtasar min Umuri Rasulillah ve Sünenihi ve Eyyamihî, İstanbul*

⁷ Abdulhay Kettani, (Tarih yok) *et-Teratibu'l-idariyye, Beyrut*

DOKTOR VE KUDÜS

HUBEYB ÜNAL

*Rahman ve Rahim olan Allah'ın
adıyla,*

*Kaleme ve satır satır yazdıkları-
na and olsun!*

*Alemlerin rabbi olan Allah'a
Hamd olsun,*

*Salât Rasulullah'a, Selâm
İslâm'ın yiğit evlatlarının üzeri-
ne olsun.*

Tek kişilik bu hayat yolculuğunu toplumsal bir harekete tevdi eden ender şahsiyetlerden bahsederken oluşturdukları ve yürüttükleri Hareketleri konuşmak hayat hikâyelerini konuşmak gibi geliyor bana. Şahsiyetlerin, sancıları, düşünsel çıkmazları, bedellerinin ağırlığı hareketlerinin karakterini oluşturuyor. Zira Doktor'un ve İslami Cihad Hareketi'nin de birbiriyle özdeşleşen bir çizgileri var.

1951 yılında Gazze'nin Rafah bölgesindeki mülteci kampında dünyaya gelen Fethi Şikaki aslında Filistin'nin güney şehirlerinden Ramleli bir ailenin çocuğuydu. 14 Mayıs 1948 yılında İsrail işgal devletinin resmen ilanı ile ailesi Rafah'a mülteci oldu. İlkokul ve Ortaokulunu kamptaki BM okullarında okudu. İlk ve Ortaokulda milli bayram ve törenlerin nutuklarında aranan bir isimdi. Lise yılları, Arap dünyasında meşhur olan Nasırcılık'ın yıldız zamanlarına denk gelecekti. Lise yıllarının böyle bir döneme denk gelmesi kaçınılmaz bir şekilde bu yetişkinlikte bir genci de Nasırcı yapacaktı. Lisede Nasırcılık düşüncesiyle siyasi bir teşkilat kurdu. 15 yaşında(1966) Mısır Kültür Bakanlığı tarafından ya-

yınlanan 'Komünizmin Hakikati' kitabına Cemal Abdunnasır tarafından yazılan önsözü okuduktan sonra artık Sosyalist bir Arap Milliyetçisi değil artık sadece Arap Milliyetçisi olarak çalışmalarına devam edecekti. Ta ki İbrahim (a.s.)'in güneş batınca 'bu benim Rabbim olamaz' demesi gibi 67 savaşında yenilen Sosyalist-Milliyetçi-Nasırcı akımın güneşi batana dek. 67 yenilgisi Şikaki'nin ve Arap nasırcılığının pek çok taraftarının hayatında önemli bir dönüm noktası olacaktı. Filistin Meselesi ve Arap rejimlerinin Siyonizme galip gelemeyişi gençlerin zihnini işgal eden en önemli konu idi. Şikaki'de vatanına dönebilmenin yolunu bulma peşindeydi. Büyük bir arayış ve fikir çıkmazları içinde

liseyi bitiren Şikaki, Kudüs'e Birzeit Üniversitesinde Matematik bölümü okumaya gitti. Üniversitede okurken aynı zamanda bir lisede öğretmenlik yaptı. Bu fikir çıkmazları onu mücadeleden, hayat koşturmacasından uzaklaştırmadı. Tam aksine hayatın ve mücadelenin tam ortasında çektik. Kendisi gibi işgale, mülteciliğe, savaşlara maruz kalmış Arap gençlerle okumalar yaparak fikri bir alt yapı oluşturmak için birçok çevreden gençle bir araya geliyordu. İhvan-ı Müslimin hareketini Kudüs'te üniversite okurken tanımıştı. O yıllarını Şehid Şu şekilde anlatıyor:

"Üniversite tahsilim sırasında okuduğum her şey daha derin ve doyurucu cevapları gerektiren karmaşık ve çetrefilli meseleler etrafında idi. Bu durum beni, bu soruların yanıtını elde edebilmek için daha fazla gayret etmeye mecbur ediyordu, üniversiteye hâkim olan atmosferde bütünüyle İslam karışıydı. Üniversitedeki tahsilimin yanı sıra Ku-düs'te bir ilköğretim okulunda da matematik öğretmenliği yapmaya başlamıştım. Üniversitede okurken Gazze'deki arkadaşlarımla ilişki koparmamıştım, görüşmeye ve yazışmaya devam ediyorduk. Kudüs'te de değişik fikir ekollerinin taraftarları arasındaki ilişkiler hassas olmasına rağmen, benim bazı guruhlar ve milli hareketlerle irtibatım vardı. Solcuların ve milliyetçilerin bazı programlarına katılıyordum. Sonunda okulu bitirdim ve Gazze'ye geri döndüm."

Gazze'ye döndükten birkaç ay

sonra Şikaki tıp okumak üzere Mısır'ın Zekzaki şehrindeki üniversiteye kaydını yaptırdı. Mısır'a gidişi, onun hayatında en az Ku-düs yolculuğu kadar derin izler bırakacak dönemin başlangıcıydı. Bir yandan tıp okurken diğer yandan çocuk doktorluğu yaptığını da ömrünün sonlarına doğru itiraf ediyor Şehid.

Şikaki'nin Mısırda geçirdiği 1974-1981 yıllarında Ortadoğu çok farklı gelişmelere tanık oluyordu. 67 savaşı henüz bitmişken Mısır cumhurbaşkanı Enver Sedat israil'i ilk tanıyan Arap devleti olarak Camp-David anlaşmasını imzalıyor ve Mısır İslami Cihad Hareketi üyesi Halid el İslambuli tarafından cezalandırılıyordu. Öte yandan Ortadoğu'nun diğer bir köşesinde İran'da İslam İnkılabı muzaffer oluyordu. Tüm bu gelişmeler Şikaki'nin siyonizmle mücadelesinin şekillenmesinde çok önemli bir noktayı oluşturuyordu. Çünkü bir tarafta israil'le uzlaşmayı kabul eden bir anlayış diğer bir tarafta o anlayışı cezalandıran İslami bir hareket ve diğer yandan tüm dünya mustazaflarının kurtuluş muştusu olarak görülen İslam İnkılabı.

Şikaki böyle bir süreçte Üniversitedeki İhvan-ı Müslümin, Mısır İslami Cihad Hareketi ve Filistinli entellektüellerle sürekli diyalog halindeydi. Filistin İslami Cihad Hareketinin ilk kadrolarını da bu yıllarda Mısır'da üniversite okuyan Filistinli yığıtlerle oluşturacaktı.

1978 yılında İslam İnkılabı'nın İran'da yükselişi dönemin fikir adamları tarafından 2 kutuplu

ABD-Rusya dünya düzeni üzerinden yorumlanıp analiz ediliyordu. Ancak hızlı bir şekilde Devrim sürecinin İslam İnkılabı şeklinde sonuçlanması herkesi dumura uğratmıştı. Zira 2 kutuplu tüm okumalar çöpe gitmişti ve artık üçüncü bir kutub olarak İslam İnkılabı Arap gençlerin zihninde de yer etmeye başlamıştı. Şikaki, İslam İnkılabı'nın ve İmam Humeyni'nin mesajını çok iyi anlamış ve o döneme tanıklığını şu sözleriyle dile getirmiştir:

"Batı medyası bu benzersiz İslam Devrimi karşısında mat oldu, şeytana sattıkları kalemleleriyle İmam Humeyni hakkında, milyonluk kitlelerin özgürlük ve Allah'a dönüş amacıyla onun etrafında toplandıklarını yazdılar! Amerikalı ve Batılı analizciler acz içersinde kalakaldılar. Onlar Hz. Hüseyin'in 1300 sene önceki şehadetiyle Batı Asya'nın en modern ve en istikrarlı siyasi rejiminin yıkılması arasında ne gibi bir ilişki olabilir diye soruyorlardı."

Yine bu süreçte yazdığı 'Humeyni: İslami Çözümün Yegane Örneği' kitabı sebebiyle 4 gün göz altında tutuldu. Daha sonra 20 Temmuz 1979 yılında siyasi ve İslami faaliyetleri sebebiyle henüz bir tıp öğrencisiyken 4 ay hapis yatmaya mahkum edildi, Mısır'da. Kale Hapishanesinde beraber kaldığı Müslüman Kardeşler üyelerinin hal hareket tavırları halvetleri Şehid'i çok etkilemişti. Değişik müstear isimlerle başta Müslüman Kardeşler'in haftalık dergisi 'el İhtisam' olmak üzere bir çok dergide yazılar yazıyordu. Enver Sedat'ın öldürülmesiyle

başlayan tutuklama sürecinde Şikaki ve arkadaşları sınır dışı edildi ve Gazze'ye döndüler. Gazze'de İslami Cihad Kadrolarını kurarak asıl yurdu olan Filistin'de harekete geçmenin vakti gelmişti. 67'de işgal edilen ve 2. İntifada'ya kadar işgal altında kalacak olan Gazze'de artık ayakları yere basan, hedefleri olan, fikri bir disipline

kadroları arasında İslami Cihad'ın şimdiki genel sekreteri Dr. Ramazan Şallah ve Avrupa'ya hicret etmiş birçok Filistinli vardı. Hatta Avrupa'daki çalışmalar bir dönem Filistin'deki çalışmalardan daha hızlı işliyordu. İngiltere'de basılan 'İslami Öncü' dergisi Kudüs'te çoğaltılarak Filistin'in dört bir yanına ulaştırılıyordu. Filistin Meselesi,

fat ve önderliğindeki Filistin Kurtuluş Örgütü'nü Lübnan'dan çıkarmak amacıyla Lübnan'ı işgal etti. Bu sebeple Şikaki, akidevi ve askeri açıdan daha çok genç yetiştirmenin gerekliliğine inanıyordu. 1983 yılında Filistin'deki faaliyetleri sebebiyle Kudüs'teki Viktorya Hastanesinde tutuklanan ve önce 11 ay daha sonra 4 yıl hapse mahkum edilen Şikaki'nin hapse girmesiyle siyonist düşmana karşı operasyonlar tırmanmıştı. Bu durum işgal devleti için dayanılmaz bir hal alınca çare olarak Şikaki'yi hapisten çıkarıp Lübnan'a sürgün ettiler.

Fethi Şikaki'yi tehlikeli kılan şey Filistin'de yaptığı eylemler ve faaliyetler değildi aslında. Şehid'i tehlikeli kılan koskoca bir Filistin meselesinin orta yerinde İslam Ümmetinin asıl sorununa dikkat çekebilmek ve bu sorunun çözümü için verdiği mücadele idi. Şikaki, İslam Ümmetinin yaşadığı krizin köklerinin bundan iki yüzyıl öncesine dayandığına inanıyordu. Avrupa sanayi ve toplumsal devriminin ardından, İslam dünyası üzerinde sulta kurmanın ve yer altı kaynaklarını sömürmenin çabası içindeydi. Şehid'e göre günümüzün en hayati sorusu şu idi: 'Acaba bizim Batı emperyalizmiyle yürüyüşümüz bizim geri kalmamız onların ilerlemesi şeklinde mi yorumlanmalı yoksa onların sömürgeci faaliyetleri bizim geri kalmamıza mı sebep olmuştu?' Şikaki'ye göre bu sorunun cevabı aslında halihazırdaki sorunlarımızın çözümü olacaktır. Yabancıların nüfuzu karşısında durabilmek için halkın desteğiyle ayakta dura-

sahip ilk oluşumlardan biri hayat bulmuştu. İşgalin orta yerinde oluşan bu hareketin zihinsel tohumları Mısır'da Şehid'in, Hasan el Benna, Mevdudi, Seyyid Kutub, İzzeddin el Kassam, Muhammed Musa Sadr ve İmam Humeyni gibi şahsiyetlerin çağrısı üzerine okumalar yapmasıyla atılmıştı. Ortaokuldan beri işgale ve siyonizme karşı yapılması gerekenler üzerindeki yoğun çalışmaları ve arayışları artık bazı şeylere cevap verebilir, alternatif olabilir, çözüm sunabilir olgunluğa ulaşmıştı. Hareketin

Arap rejimleri ve İslam İnkılabı üzerine yazılar yazan gençler işgale karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini de insanlara anlatmaya çalışıyordu. 1980'e kadar Filistinliler 'Araplar yarın sa-bah ordularıyla gelecek ve bizi kurtaracak' düşüncesiyle kendilerini avuturken, yaşananlar aslında Filistinlilerin hiçbir Arap rejimi nezdinde Arap olarak dahi bir şey ifade etmediğini göstermiş oldu. İnsanların ümitsizlik bataklığında işgale boyun eğdikleri bir zamanda oluşmuştu, Hareket. 1982 yılına geldiğinde İsrail, Yaser Ara-

cak siyasi, milli ve dini teşkilatların kurulmasının, milli ve İslami değerlerin, Ümmetin tarihi ve kültürel bağımsızlığının korunmasının zorunluluğuna inanıyordu. Bu kurumlarında mümkün olduğunca hakim düzenlerden bağımsız olması gerektiğinin altını çiziyordu. Zira bu rejimlere güvenilmezdi. Bu teşkilatlar her çeşit diplomatik ve siyasi hesaptan, uluslararası güç dengelerini gözetme endişelerinden müberra olmalıydılar. Ümmet'in siyasi hareketleri arasında, resmi ve si-vil boyutlarda, özellikle de İslamcı ve milli güçler arasında ortak değerler etrafında birleşme ve bunun pratik örnekliğini gösterme doğrultusunda çaba harcanmalıydı. Şehid'in ve Lübnan'daki dava arkadaşlarının bu düşüncelerle toplumun her rengiyle ortak düşmana karşı ortak tavır almaları sonucunda Güney Lübnan'ın işgalden kurtulduğunu biliyoruz. Tüm bu zihinsel alt yapı içerisinde Şikaki, İslami Cihad Hareketi'ni şu şekilde tanımlıyor:

“Biz İslami bir hareketiz, temellerimiz İslam dinini temel kabul ederiz, Kur'an-ı Mecid'in ahkâmına ve Rasulullah'ın sünnetine dayanmaktadır. İslam alimleri ve dinin büyük önderlerince bize ulaştırılan İslami gelenekten istifade ediyoruz. İslami Cihad Hareketi dinamik İslam düşüncesi çerçevesinde teceddüt yanlısı bir oluşumdur. Günümüz toplumlarının hayati sorularının cevaplarına sahiptir. Bazıları İslami Cihad'ın ilmi ve fıkhi kaynaklarının neler olduğunu soruyorlar. İslam çağımıza yanıt verebilir mi diye merak

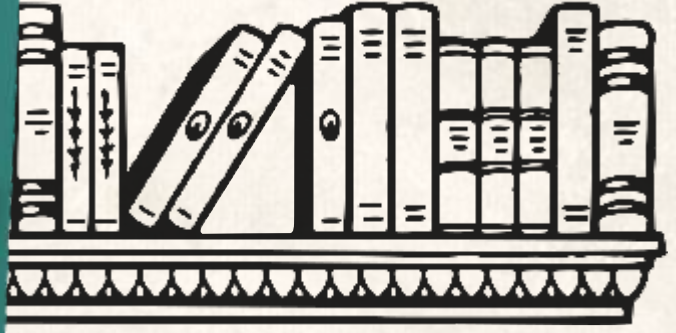
ediyorlar. Cihad Hareketi İslami düşünce çerçevesinde yenilikçi bir teşkilattir. Cihad, geleneksel düşünce donukluğunu kabul etmez, tarihsel ve fıkhi kaynaklar üzerinde düşünerek bilinç düzeyinin yükseltilmesi için uğraş verir. İslami Cihad toplumun fertlerini geleneksel kabulleri üzerinde bir kez daha düşünmeye çağırılmaktadır. Çünkü Allah bu ümmeti vasat ümmet olarak adlandırmıştır ve diğer insanlar üzerine şahid kılmıştır. Bizler de akla ve hikmete dayanan davranışlarımızla hem kendi milletimize hem de diğerlerine örnek olabiliriz. Dinimize, halkımıza ve tüm dünyaya gerçekçi yaklaşmalıyız. Filistin meselesinin İslam dünyası için merkezi, temel bir öneme sahip olduğu düşüncesi İslami Cihad'ın en mümeyyiz vasfını oluşturan tezidir.”

Bu ve şehid'in diğer yazılarını okurken satırlar bana çok tanıdık geliyor. Düşünsel bu yakınlık Filistin'in özgürlüğü konusunda ümidimi daha çok artırıyor.

Sürgünden Gazze'ye dönen Şikaki'yi Siyonist rejim İslami Cihad'ın yaptığı askeri operasyonları gerekçe göstererek ikinci kez 1986'da tutukladı. 1986 ve 1987 yılları İslami Cihad Hareketi'nin askeri operasyonlarının yıldız yıllarıydı. 1. İntifada'nın başlamasına kadar geçen sürede İslami Cihad Hareketi özellikle Batı Şeria ve Gazze'de birçok askeri operasyon yapacak ve İntifada'yı ateşleyecekti. Hatta Şikaki'ye göre 1. İntifada'nın başlangıç tarihi 6 Ekim 1987 idi. Şucaiy-ye'de dökülen kahraman İslami

Cihad mensuplarının kanlarının Filistin halkının gizli irade ve kudretinin açığa çıkmasını sağladığını söylüyordu. Hareket adımlarını bu büyük halk kitlelerine uydurdu, onunla birlikte yürüdü. Yayınladığı tüm bildirimlerde halkı Şucaiy-ye şehidlerinin yolunu sürdürmek için kıyama ve direnişe çağırıyordu. Zamanla milli ve İslami güçlerde kavgadaki yerlerini alacaktı. Artık intifada tüm toplumsal kesimleri barındıran bir kiteselliği yakalamıştı.

Siyonist rejimin Batı Şeria ve Gazze'deki cinayetlerine tepki olarak düzenlenen istişhad eylemlerini Tel Aviv, Hayfa ve Kudüs gibi 1948 yılı işgal topraklarında artması üzerine zamanın Siyonist başbakanı İzak Rabin; Fethi Şikaki de dâhil olmak üzere Filistinli Direniş örgütü liderlerine suikast kararı almıştı. Bu kararın ardından 1995 Ekim ayında operasyon odası kuruldu ve Şikaki'nin izi sürülmeye başlandı. Libya'dan Filistinli işçilerin sınır dışı edilmesi kararına ilişkin Muammer Kaddafi ile görüşmeye giden Şikaki, Şam'a geri dönmek için gemiyle Malta adasına geçti. Ardından uçakla Şama geçecekti. Lakin Mossad ajanları uzun süredir Doktor'u takip ediyorlardı. Sabahın ilk ışıklarıyla gemiden Malta adasına inen Doktor, sahilde şehadete adım adım yürüyordu. Motosikletli 2 mossad ajanı Doktora yaklaşmıştı. Şu bir gerçek ki Doktor'un yalnız başına şehit edilmesi ve masumiyeti Filistinli mazlumların Allah yolundaki mücadelesini daha çok arttırdı.

KİTAPLIK

Genetiğiyle Oynanmış Kavramlar ve AİLE MEDENİYETİNİN SONU

TAHİR NURKAYA

Birçok istilâhın izâha muhtaç olduğu modern zamanlarda, aile kavramının da dezenformasyona tabi tutulmayacağını bekleyemedik. Bu bozulma ve inkrıza tabi tutuluş, aile kavramının içerdiği manayı artık bertaraf etmiş, karşımıza tanıyamadığımız ve mâzide de bilmediğimiz bir organizma çıkmıştır. Yani modern zamanlar bize, "aile" kavramı-şem-siyesi altında, modern dünya sistemi içerisinde yaşamaya imkân sunan ve bu sistemi herhangi bir tefekkür veya hareket saikiyle sarsamayacak bir birlikte yaşama merkezleri sunmuştur. Böylece ne düzen sarsılmış ne de insanların fitratında bulunan birlikte yaşama eylemi göz ardı edilmiştir. Dikkatlice bakan

görür ki klasik dönem olarak adlandırılan sanayileşme öncesi devrin toplumsal yapısı ile, modern zamanlar olarak adlandırılan sanayileşme sonrası devrin toplumsal yapısı arasında temel öğeler itibariyle birçok fark vardır. Müslüman olarak hayatta kalma, hayatta kalmakla birlikte hayat kurma iddiasına sahip her şahıs, bu iki dünyanın (klasik-modern) çatışmasını bünyesinde hissedecek ve konumlanacağı yerin neresi olduğuna dikkat kesilecektir. Tanıtmak için çaba sarf edeceğimiz bu kitap ise, bu dikkat kesilişin bir ürünü olarak karşımıza çıkmıştır.

Kitap, bir önsöz, bir giriş ile birlikte asıl bölümü teşkil eden toplam üç bölümden müteşek-

kildir. Ayrıca sonunda sonuç bölümü ve genişçe bir kaynakça bulunmaktadır. Giriş bölümünde yazar, modernlik ve sorunlarını ele almış, konuyla alakalı olarak temel çözümlemeler yapmıştır. Bu bölümde modernliğin kadın figürü üzerinden inşâsı, ciddi önemi haizdir. Batı teolojisinin temel argümanları üzerinden özellikle Hristiyan dünyanın kadına bakışı ele alınmış, bu tarihsel süreç okunduktan sonra bir tespit yapılmıştır: Rönesans ve sanayileşme devrine kadar Hristiyan dünyada kötülenen, aşağılanan ve uğursuz bir varlık olarak görülen kadın, bu dönemden sonra kapitalist ve modern yapıların faaliyet göstermesi ile birlikte rağbet edilen bir meta' halini almış, tef-

ritten ifrata doğru bir geçiş vuku bulmuştur. Modernleşmenin Türkiye'deki sorunları isimli bölümde yazar, Batılılaşma üzerinden tesis edilen temel değerlerin ve bu değerlere bakışın değişim sürecini ele almıştır. Özellikle tanzimatla birlikte değişen hukukî kaideler, Müslümanların toplum hayatındaki yerini sarsmış, bulunduğu konumları oldukça zedelemiştir. Modern kadının inşası ise, kitabın nirengî noktasını oluşturur. Konuya yönelik mütakül çalışmalar üzerinden, düzenlenen güzellik yarışmalarının tarihi, Türk kadınının bu yolda siyâseten aldığı destek, aktörler, müzisyenler, modacılar, tasarımcılar incelenen temel unsurlardır. Ayrıca aile ve kadın üzerindeki ithal çözümler, modernliğin dinselleştirilmesi ve İslâm aleminin genel tutumu, değerlendirilen konular arasında mühim bir yer işgal eder.

Birinci bölümde yazar, günümüz Müslüman ailesi ve dinin daraltılmasının bu aile üzerindeki etkisini sorgulamıştır. Burada muasır bir problem olarak sekülerleşme başlığı dikkat çekicidir. Sekülerleşen toplumun İslâmî kaideleri, insanlar arası güven ilişkisini ve birçok manevî değeri bozduğu bir gerçektir. Bu gerçeğe yönelik çözüm önerileri ilerleyen bölümlerde ele alınmıştır. Eş seçiminde güzel ahlâk yerine geçici özelliklerin tercih edilmesi şeklinde isimlendirilen alt başlıkta yazar,

İslâm'ın eş seçiminde önemsemediği temel kriterleri uzunca izâh etmiş, modern dönemlerde Müslümanlarda olan değişimi görmemizi sağlamıştır. Mutlu ve kalıcı bir evlilik hedefi yerine ayrılma seçeneğini her an hazır tutma başlığıyla yazar, özendirilen ve rağbet edilen boşanma arzusuna dikkat çekmiş, konunun içerisinde kefaet, görüşme ve nişanlılık gibi temel meselelerle sürecin sağlıklı ilerleyebileceğini belirtmiştir. Günümüzde mühim bir unsur teşkil eden husus ise velinin izni alınmadan ve hatta buna gerek de duyulmadan evlilik akdinin yapılacağı kişinin evlenecek hanım veya erkeklerce seçilmesidir. Halbuki Hanefî mezhebi dışında üç mezhep, bunun bâtil olduğunu, velinin izni olmadan evlenilemeyeceğini beyan etmiştir. Hanefîlerde de velinin izni olmaması ona danışılmaması anlamında değil, reşit olan kızın kararının kendisine ait olduğu fakat velisine de danışmasının uygun olduğu yönündedir. Velinin rolünde daralma ve eş seçiminde özgürlük kısmında yazar bu durumu genişçe izâh eder. Modern zamanlarla toplumsal hayata girmiş bir kavram daha vardır: Flört. Nişan yerine flört ya da onun dinsel kisvesi olarak İmam nikâhı isimli alt başlıkta bu modern kavram ve nişanın hususiyeti değerlendirilmiş, Cinsel özgürlük-İffet gerilimi arasında nikah başlığında ise nikâhın genel hususiyeti ve

sosyolojik değeri ifade edilmiş, diğer modern öğelerle mukayese edilerek tartışılmıştır. Mahremiyetin parçalanması ve kadın bedeni üzerinden cinsel kışkırtıcılık isimli bölüm, mahremiyet esaslı olarak bir İslâm toplumu çizer. İslâm toplumunda karşı cins ile ilişkiler haram-mahrem çizgisi üzerinden ilerler ve son derece normatiftir. Bu kaidevî oluş yanı kuralcılık, bizâtihi kadının muhterem ve nazik yapısını korumak üzere binâ edilmiş, dolayısıyla cemiyeti teşekkül ettiren ana unsurlardan biri kadın olmuştur. Mahremiyetin korunması, içinde bulunduğumuz asırda var olabilmek adına yapılacak en sağlam iştir. Aksi takdirde şehvetin esiri olunacaktır. Bu durumu yazar geniş bir şekilde ilgili bölümde izâh etmiştir.

Kitabın, zamanımızın müşkilâtını en iyi derecede yansıtan pek mühim bölümü ise Klasik rollerde değişim: Toplumsal cinsiyet projesi isimli bölümüdür. Kadın erkek eşitliği denen şeyi "modern hurafe" olarak tanımlayan yazar, modern sosyoloji prensipleri üzerinden örnekler vererek eşcinsel evliliklerin normalleşmesi durumunu değerlendirir. Kadın erkek ilişkilerinde fitrî düzenin esas alınarak eşdeğerliğin mühim bir unsur olduğunu, eşlerin her ikisinin de birbirine karşı farklı meziyetlerinin olduğunu bölümün ilerleyen kısımlarında İslâmî metinlerden referanslar vererek izâh eder. İslâmî

anlayışa göre erkek kavram, kadın mutî'dir. Kadın ve erkek arasındaki işler de eşler arasında istişare yoluyla çözülür. Bu bölüm, klasik dünyamızın kavramlarını açıklaması, rivayetler ve fikhî kaideler eşliğinde meseleyi değerlendirmesi açısından oldukça önem arz eder. Bu bölümde yazar, burada zikredemeyeceğimiz birçok husus itibarıyla ailenin nasıl ve niçin, neyden korunarak inşa edilebileceğini birçok örnekle dile getirmektedir.

İkinci bölümde yazar, birinci bölümde kurulan ailevî yapının nasıl muhafaza edileceği üzerinden bir anlayış geliştirerek Kur'ânî kavramlarla meseleyi aydınlatır. Rahmet, Meveddet ve Sekînet kavramları etrafında bir Müslüman evliliğinin manevî dinamiklerini izâha çalışır. Evlilikte eşlerin birbirlerine karşı hayırhah olması, beklentilerin karşılanması, sevdiğine sevildiğinin ifade edilmesi, gönül alıcı güzel sözlerin söylenmesi, iltifatlarda bulunulması, karşılıklı muhabbet, diğergâmlık, hediyeleşmek, iyiliği ve güzelliği takdir etmek, samimiyet, kibirden uzak durmak gibi özel kavramları işler ve aile medeniyetinin bu kavramlar yoluyla ayakta durabileceği mesajını verir.

Üçüncü bölümde yazar, Aile içi uyuşmazlıkların çözümü ve değişen algı başlığı ile ilk ve ikinci bölümde kurulan ve çeşitli tavsiyelerle muhafaza edilen ailenin olası bir uyuşmazlık duru-

munda neler yapabileceği, problemlerle nasıl başa çıkabileceğini genişçe, rivayetler ve fikhî delillerle izâh etmiştir. Uyuşmazlıkların temel tanımları yapılarak öncelikle aile içi nasıl tedbirler alınabileceği örnekler ve maddeler halinde sıralanmıştır. Sulh yolunun eşler arasında amaç olması gerektiği belirtilerek, öğüt, darp, yatakları ayırmak gibi konular temel İslâmî metinlerden işlenerek aktarılmıştır. Bir sonraki bölüm olarak Darb/Dövmek: Aileyi kurtaran bir tedbir mi? Ailede huzuru bozan şiddet mi? başlığı altında kadına yönelik şiddet konusunun İslâmî prensipler özelinde izâh edilmesi de oldukça önemlidir. Diğer yandan İlâ, hakem yolu (tahkim), ric'î talak, muhalaa gibi İslâm aile hukukuna ait özel meseleler de özet bilgilerle açıklanmıştır. Kitabın son kısmında Kur'an ve sünnette çatışmayı önlemek üzere etkili olan tutumlar işlenmiştir. Bu tutumların, ferdin öz bünyesinde muhasebesini yaparak okuması ve hayatına tatbik etmesi gereken kavramlar olduğu metin içeriğinde belirtilmiştir.

Evet, ailevî yapımızı önemseyip toplumda var olabilmek, doğrudan doğruya dinimizle alakalı bir mesele. Müslümanlık iddiasında olan birçok gencin, ailevî yapısına müteallik basit meseleleri bilmeden ve manevî bir terbiye görmeden evliliğe adım atması, toplumun yanlışlara dur diyebilecek bir yetkinlikten

uzak olması, ayrıca denetleyen, teftiş eden, sorgulayan ve İslâmî hükümlere göre hüküm beyan eden bir sistemin câri bulunmaması, bizi bu kitap tanıtımını yapmaya iten temel hususlar olmuştur. Modern dönemlerde insan olmak dahi bir külfetken, Müslüman olmanın ağırlığını omzunda hissedebiliyor ve derin tefekkür ve muhasebenin gerekli bir davranış olduğunu, naçizane hissediyorum. Kitap, aile kurumuna hayırlı bir katkı olması nedeniyle ücretsiz dağıtılmakta ve basan kurumdan istenebilmektedir.

Ek Okuma Önerileri:

Halil İbrahim Acar- **İslâm Aile Hukuku**

Ahmet Yaman- **İslâm Aile Hukuku**

Nuri Kahveci- **İslâm Aile Hukuku**

M. Şükrü Hanioglu- **Batılılaşma Maddesi, TDV İslam Ansiklopedisi.**

Antony Giddens- **Modernliğin Sonuçları**

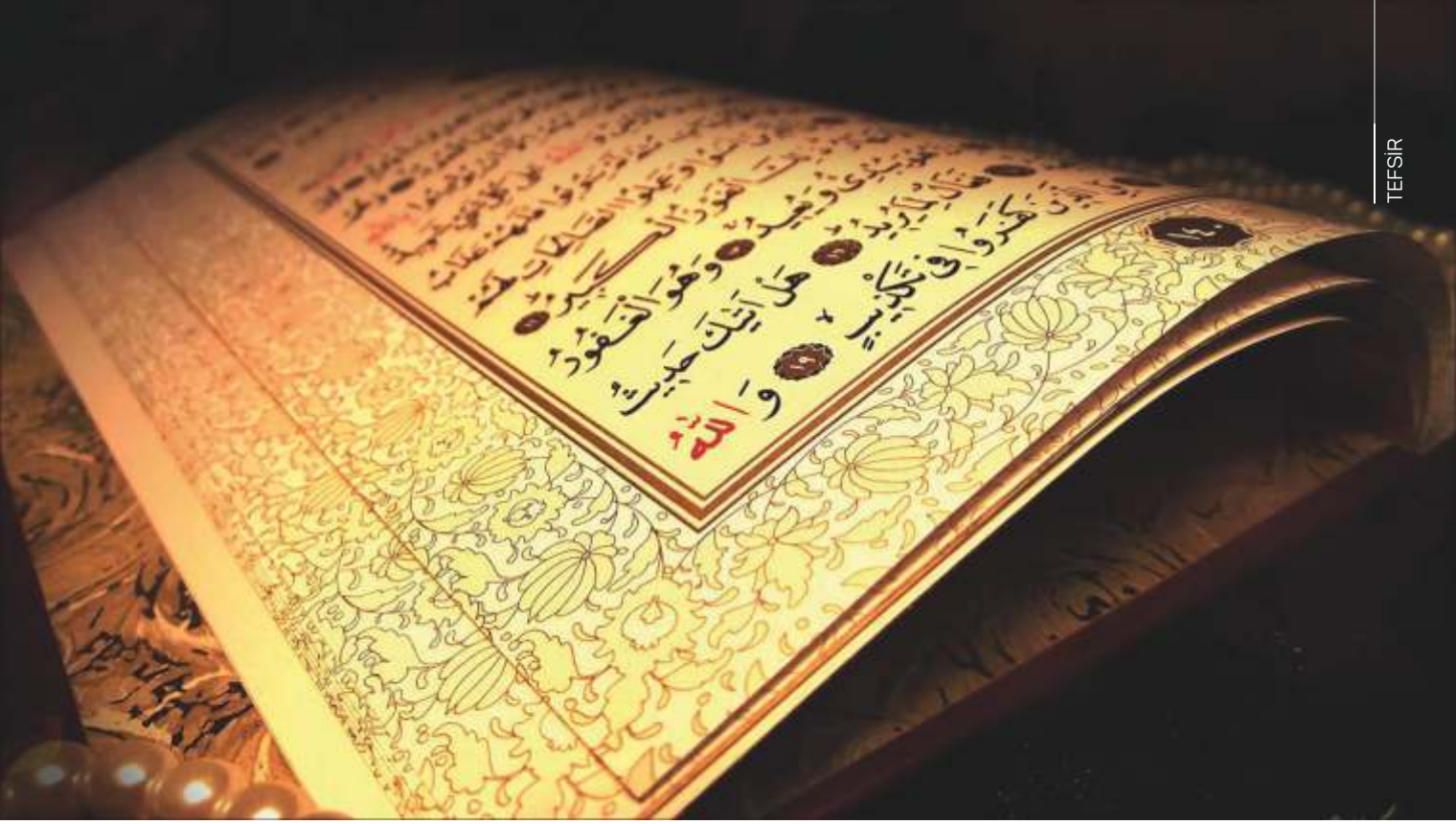
Diana Crane- **Moda ve Gündemleri**

Yasemin Inceoglu- **Kadın ve Bedeni**

Marc Sautet- **Kadınların Özgürleşmesi Üzerine**

Mehmet Akgül- **Türk Modernleşmesi ve Din**

Mark Poster- **Eleştirel Aile Kuramı**

KULLARIMA SÖYLE

HALİME KILIÇ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Bizleri sadece O'na kul olalım diye yoktan var eden Rabbimiz bize altı bin ikiyüz otuz altı mesaj göndermiştir. Bir değil, on değil, yüz değil tam altı bin küsür kutsal cümle. Demek ki diyorum uslanmamız ve adam olmamız için bu kadar söze ihtiyacımız var. Ve söylemeden geçemeyeceğim, ey insan whatsapp'ına gelen mesaj kadar Rabbinin mesajını merak ettin mi? Doğru, şu kısa ömründe çok Yasinler, bilmem kaç tane Fetih'ler, Vakıalar, Fatihah'lar okudun ama anlamını merak ettin mi? Mesela Sebe suresini, Ahzab suresini bir sefer de gidişatını düzeltmek için

okuyup anladın mı? Daha doğru anladık mı?

Yüce kitabımız Kur'anı Kerimde, 'kullarıma söyle, onlara haber ver' şeklinde başlayan birçok mesaj var. Bir an önce söylememiz ve paylaşmamız gereken. Bazı ortamlarda ise ilk bu sözlerden başlamalıyız diye düşünüyorum.

"Kullarıma haber ver; elbette benim evet benim çok bağışlayan ve merhamet eden. Ayrıca azabım da çok acı verici bir azaptır." (Hicr 49-50)

Ayette geçen haber kelimesi öyle sıradan bir haber değildir. Aksine duyanın dehşete kapılacağı ve tedbir alacağı türden bir haberdir.. Günahlarla dolu,

berbat bir hayat süren için çok önemli ve büyük bir haber... Yeter ki vazgeç, pişman ol, gel tevbe et yani. Rabbin çok bağışlayandır, acıyandır. Ama unutmaz azabı da çok çetindir.

"İman eden kullarıma söyle; hiçbir alışveriş ve dostluğun olmadığı gün gelmeden önce namazlarında devamlı ve duyarlı olsunlar. Ve kendilerine verdiğimiz rızıktan gizli-açık Allah yolunda infak etsinler" (İbrahim 31)

Bir an önce duyurmamız gereken bir mesaj da bu ayettir. İmanımızın ispatını göstereceğimiz iki ibadet. İman ettiysen namaz da kılacaksın, Allah yolunda vereceksin sana verilen rızıklar-

dan. Sen de olmayan bir şeyi vermekle sorumlu değilsin ey insan! Allah'ın sana lütfettiğini paylaşacaksın. Gerçekten iman varsa rahatından, keyfinden, tembelliğinden vazgeçeceksin döneceksin kibleye.

Namaz 24 saati ahirete kurmaktır aslında. Rabbim adeta beş kez huzuruna çağırarak şu mesajı veriyor anlayana; kulum iman ettiysen kafana göre takılmayacaksın. Seni ben programlayacağım. Yapılacaklar listesinin başına 5 vakit namazı koyacaksın. Sabah namazına kalkarak uykunu terbiye edeceksin...

Bizden istenen namaz bizleri bütün hayasızlıklardan ve kötülüklerden alıkoyan namaz olmalı. Aslında her ibadette olduğu gibi namazın da idrakine tefekkür ettiğimiz zaman varıyoruz. Günde 5 vakit namaz kılmaya muhtaç yaratılmışız. Tam dünya meşgalelerine dalmışken, Rabbim hatırlatıyor. Kulum ölüm var, yalnızca Rabbine itaat et. Nefsini, işlerini, çocuğunu, televizyonu ve interneti bir kenara bırak Rabbine sığın, seni yoran bütün işlerden sıyrıl, ve niçin yaratıldığını hatırla.

Namazla birlikte, fakat ondan sonra zikredilen ibadet ise infaktır. Allah için vermek. Vaktinden, parandan, çorbandan, mahsulünden, ilminden, enerjinden ihtiyacı olana vermek. Hz. Aişe'nin (r.a) rızık tanımlaması geliyor aklıma; 'rızık deyince sadece boğazından aşağı geçenleri anlayana şaşarım' sözü...

Bahsettiğimiz ayette hiçbir

alışveriş ve dostluğun olmadığı ahiret gününden bahsetmişti Rabbimiz. Ayeti kerime şu hakikatleri fısıldıyor kulağıma; ey kulum ölünce vermek isteyeceksin ama kabul olmayacak. Cehennemden kurtulmak için kendince vermek isteyeceksin oğullarını, eşini, kardeşini, sana arka çıkan sülaleni, hatta yüzündeki herşeyi vermek isteyeceksin, seninmiş gibi ama işe yaramayacak.(Mearic 11-14) Çünkü hiçbir alışveriş yok. Dostluk da. Herkes kendi derdine düşecek ve kendinden sorulacak. Falancanın çocuğu, eşi, akrabası olman seni kurtaramayacak. O yüzden burada vermen gerekiyor, dünyada, yaşıyorken...

'Kullarıma söyle, sözün en güzelini söylesinler; çünkü şeytan aralarına girer. Kuşkusuz şeytan insanların apaçık düşmanıdır' (İsra 53).

Atalarımız insanlar konuşa, konuşa anlaşır demişti vakti zamanında. Fakat bugün konuştuğumuz daha da zıtlaşan, ardından kavga eden hatta konuşmasının üslubu yüzünden bırakın anlaşabilmeyi, tetiğe basan insanlar var.

Çünkü Rabbimizin bu nasihatinden çok uzaklaşmışız. Hani Firavun'a bile yumuşak söz söyle belki yola gelir demişti Allah (c.c) Musa(a.s)'a. Başka bir ayette müşriklerin ilahlarına sövmeyin, yoksa onlar da sizin ilahınıza kö-tü söz söyler demişti Rabbimiz. (En'am 108)

Karşımızda Firavun da yok, müşrik de. Eşimiz, çocuğumuz,

annemiz, babamız, kardeşimiz, komşumuz, akrabalarımız, arkadaşımız var. Uzatın gitsin muhatap olduğumuz kişileri. Bir de bu kişilerle iletişim kurarken en güzel üslupla, en güzel sözleri sabırla söylediğimizi düşünelim... İnanın şu an ki halimizden farklı olurduk.

Sözü doğru bir zamanda doğru bir şekilde söylemeyince ne olmuş. Cevap ayette; şeytan aramızı bozuyor, çünkü apaçık düşmanımız. Pireyi deve göstermek artık şeytana kalıyor. Ekmeğine yağ sürülüyor şeytanın, eş eşe sözü güzel söylemediğinde. Gerisi çorap söküğü gibi geliyor. Eski defterleri açtıyor şeytan. Rabbimin huzur bulalım diye yarattığı eş bunalım sebebi oluyor, hayatın amacını bilmeyince.

Anne-Babalar çocuklarıyla güzel bir iletişim kurmayınca ne oluyor? Söz tesir etmiyor. Çocuk 15 yaşına geliyor. Anne hadi yavrucuğum namaza başla, hadi canım kızım başını ört diyor. Gel gör ki çocukların yürek kalesi çoktan medya sayesinde fethedilmiş. Tesir etmiyor söz. Evet söz güzel, ama geç kalınmamış bir söz. Bir kere metod yanlış. Çekirdekten yetiştirmeliyiz çocuğumuzu güzel üslupla. Kırmadan, dökmeden, sevdirerek...

De ki: Allah şöyle buyuruyor: "Ey nefislerine uyup da sınırlarımı aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden umudunuzu kesmeyin, Allah bütün günahlarınızı bağışlar, şüphe yok ki O, çok bağışlayan ve çok acıyandır." (Zümer 39)

**“Zulüm bizdense,
ben bizden değilim!”**

Rachel CORRIE

**ÜLKELERE SINIR OLAN
TEL ÖRGÜLER
HAYALLERE SINIR OLAMAZ!**